

Re ggen sen

Årgang 112, 2019

Regensen

Regensianersamfundets medlemsblad Årgang 112, 2019

Fra formand, bestyrelse og redaktion

Formandens beretning, s. 2

Redaktionens bemærkninger, s. 4

Seneste nyt fra Kommunitetsrådet, s. 6

Indkaldelse til Regensianersamfundets generalforsamling 2019, s. 9

Årets gang og faste indlæg

Klokkerberetning...fra det 327. klokkerat, efteråret 2018, s. 10

Klokkerberetning...fra det 328. klokkerat, foråret 2019, s. 14

Lindetale 2019, s. 19

Et par ord om forårskoncerten 2019, s. 25

Beretning fra Regensianersamfundets sommerudflugt 2019, s. 27

Nyt fra Regensens Business Network, s. 29

Kommunitetets jubilæum - 450 år

En regensprovsts overvejelser i anledning af

Kommunitetets 450-års jubilæum, s. 32

Jes Fabricius Møllers festtale ved Kommunitetets jubilæumsfest, s. 35

"Søvnguden" – jubilæumskantate, s. 40

Regenshistorie og foreningsliv

Foreningsberetning – PING, s. 41

Foreningsberetning – Gamle, s. 45

Fra "nødigt, men dog gerne" til "gerne, men dog nødigt" – et essay, s. 51

Nyt stof til eftertanke

Regensens visebog nr. 10 er på vej!, s. 62

Regensen læser fra skuffen – en digtsuite, s. 65

Joan Collins ses forstønet i ærefrygt for klokken.
Foto: ukendt fotograf

Regensen
Årgang 112, 2019

Udgivet af:
Regensiansamfundet
www.regensiansamfundet.dk

Redigeret af:
Simon Langkjær og
Rikke Lagersted-Olsen

Grafisk formgivning af:
Simone Gliese
simonegliese@gmail.com

Tryk:
Jespersen Tryk + Digital, København

Teksten er sat med Juli Sans

Bagsidens logo viser Linden i Regensens
gård og er tidligere anvendt i medlemsbladet.

1. oplag, 400 eksemplarer

Formandens beretning

Af Mathias Esmann (2011-2014, Konvencio)

Regensianersamfundets bestyrelse holder møde i Fægtekælderen. Foto: Mathias Esmann

Regensianersamfundet fortsætter med at vokse sig større, stærkere og mere aktivt. I denne beretning vil jeg dele nogle tanker om, hvordan det har kunnet lade sig gøre. Samtidig har selve foreningens rolle ændret sig i løbet af de seneste par år. Jeg vil derfor også bruge denne anledning til at tegne nogle af konturerne op for, hvor det bærer henad.

Igen i år kom bestyrelsen godt fra start til GF med en vældig festmiddag på Salæ, godt hjulpet på vej af en ny sang, forfattet til anledningen, og af vine udvalgt af vores nye kældermester. Vi drog også nok en gang afsted på sommerudflugt, hvor en regensianer (Michael Thouber) tog imod os på Charlottenborg. Her oplevede vi det ekstra scoop at kunne besøge den oprindelige botaniske have og de kunststuderendes lokaler og atelierer, som med deres snuskede køkkener fremstod højst regensielle. Derudover har vi nydt godt af to vellykkede udgaver af Regensens Business Network, hvor vi først hos Kammeradvokaten og sidenhen hos Novo Nordisk blev taget rigtig godt imod af – you guessed it – flinke regensianere. Inden året er omme, kommer vi også til at have haft en efterårskoncert, arrangeret af, for og med regensianere.

Årsagen til, at alt dette og meget mere kan lade sig gøre i en frivillig forening, er det store engagement fra de frivillige. Vi nyder godt af alle de kræfter, der bliver lagt af embedsmændene i og uden for bestyrelsen, og især Kommunitetsrådet er et eksempel på det kæmpe initiativ, som løfter hele foreningen til nye højder. Samtidig er vi begunstiget af en masse ganske almindelige frivillige uden formelle poster, som f.eks. lægger hus til Regensens Business Network, er mentor for en nulevende regensianer eller viser os rundt på en kulturinstitution, når vi er på udflugt. Dertil kommer naturligvis hæren af frivillige i facebookgruppen, som eksempelvis kommer med bud på, hvad en litografi af Regensen bør koste, eller hvornår et fotografi af Rundetårn er taget.

Alt dette tillader bestyrelsen at fokusere på mere grundlæggende ting som medlemsregistrering, økonomi, generalforsamling, nye idéer til embedsmandsposter og foreningens overordnede udvikling. På bestyrelsens vegne skal herfra lyde en helhertet tak til alle for denne frihed!

Og hvad er så Regensianersamfundets overordnede udvikling? Samlet set er vi i gang med at indtage en gradvist større rolle som Regensens skytsengel. Vi kan med Kommunitetsrådet uddele legater til regensianere, der yder særlige bidrag til Regenslivet, og give støtte til Symposium, visebøger og andre gode idéer (send dem jeres forslag!). Derudover bibringer vi viden og erfaringer på struktureret vis gennem Regensens Business Network og mentorordningen og på herligt ustruktureret vis, når vi samles til foreningens arrangementer. Sidst, men ikke mindst, er vi ved at øge Regensianersamfundets evne til at opfylde sine formål rent juridisk-økonomisk med godkendelsen som almennyttig forening og udvidelsen af medlemsbasen – der bliver plads til større udgaver af de nuværende tiltag og til søsætning af nye påfund til medlemmerne og Regensens gavn og glæde.

Vi har nogle spændende idéer på tegnebrættet til, hvad vi skal bygge op sammen frem mod Regensens 400-års jubilæum. Vi glæder os til at fremlægge og diskutere dem med jer til generalforsamlingen d. 29. november. Indtil da god læsning og på gensyn!

Bestyrelsen:

Mathias Esmann (formand), Stine Lassen (kasserer), Anders Ehlers Andersen
Henrik Rønnow Due, Troels C. Petersen, Birgit O'Sullivan, Jeppe Eimose Waagstein
Regensens siddende klokkere

Redaktionens bemærkninger

Af Simon Langkjær (2013-2016, Gamle) og
Rikke Garfield Lagersted-Olsen (2006-2011, Skrap)

Foto: Jeppe Grand Egsgaard

Kære læser

Som den foregående redaktør af medlemsbladet *Regensen*, Jeppe Eimose Waagstein, bekendtgjorde i forrige nummer, så er faklen nu definitivt givet videre. To gamle røvhuller har sat sig mageligt i den rummelige redaktørstol, hvor der før kun sad én – og det er ikke uden en vis ærefrygt og andagt, at vi har sat os.

Vi er utroligt glade for den opbakning, vi modtog både fra Jeppe og fra de fremmødte til Regensianersamfundets generalforsamling i 2018. Derfor skal der først lyde en stor tak til vores støtter. Tak for valget. Tak for tilliden. Og særligt tak til Jeppe for det fantastiske arbejde, han har lagt i udviklingen af Regensianersamfundets medlemsblad de sidste fem år. Som med meget andet, der forbinder sig til Regensen og dets liv, fornemmes det unægteligt, at man står på skuldrene af kæmper.

Men altså, tilbage til sagen. Her i din hånd, kære læser, foreligger nu vores første blad, som er vores lakmusprøve. Bladet er en smule atypisk i år, da det indeholder en vis mængde lejlighedsskrifter og længere bidrag, men vi håber, at det stadig vil falde i jeres smag. I vores øjne er der i hvert fald masser af godt stof at komme efter, som her kort skal resumeres.

Som man kan læse i både formandens beretning og beretningen fra Kommunitetsrådet, har det været et begivenhedsrigt år for Regensen og for Regensianer-

samfundet. Årets største begivenhed har uden tvivl været Kommunitetets 450-års jubilæum, som blev fejret under stor festivitas med taler, sang, bobler og pindemad i Københavns Universitets smukke og stemningsfulde festsal. I dette blad er en hel afdeling viet til jubilæumsfejringen, og her kan man læse festtalerne af henholdsvis regensprovst Stuart Ward og lektor Jes Fabricius Møller samt teksten til jubilæumskantaten "Søvnguden", som blev afsunget efter talerne. Kantaten er skrevet og arrangeret af regensianer Anders Svane Restorff Caspersen over Ovids *Metamorfoser*, og det var Kommunitetskoret (en blanding af alumner fra de fire KS-kollegier), som opførte det smukke værk ved jubilæet.

Traditionen tro rummer medlemsbladet en række faste indslag, som følger årets gang på Regensen og i Regensianersamfundet. Forårets og efterårets klokkeater fortæller om kollegielivets glæder og sorger, hvoraf fejringen af det færøske nationalflag, Merkiðs, 100-års jubilæum tæller som en af de store begivenheder. Klokkeparret Anne Katrine Lykke Bie og Clara Marie Westergaard fortæller i deres beretning om, hvordan flaget, som oprindeligt blev skabt på Regensen, i foråret 2019 blev fragtet med træskib fra Tórshavn til København. På sejlturen fra Helsingør til Københavns Havn deltog de to klokkere sammen med daværende statsminister Lars Løkke Rasmussen, og også på Regensen blev flaget fejret.

Efter klokernes beretninger følger en beskrivelse af Regensens forårskoncert 2019 og talen fra årets Lindefrokost. Camilla Kring har skrevet om årets to succesfulde arrangementer i Regensens Business Network, og Birgit O'Sullivan beretter om Regensianersamfundets vellykkede sommerudflugt.

Serien med beretninger om Regensens foreningsliv fortsættes fra tidligere medlemsblade, og i denne udgivelse har Alexander Thorvaldsen skrevet om Ping, mens Simon Hünermund har skrevet om Gamle. Ud over foreningsberetningerne rummer temasektionen "Regenshistorie og foreningsliv" desuden Simon Langkjærs essay Fra "nøddigt, men dog gerne" til "gerne, men dog nøddigt", hvori Regensens takt- eller balancegang mellem 'kultur' og 'civilisation' tages op til overvejelse.

Et af de andre betydningsfulde temaer i indeværende år har været arbejdet med at udgive en ny visebog. Anders Svane Restorff Caspersen, der er medlem af redaktionsudvalget for den kommende udgave af Regensens visebog, giver i artiklen "Regensens visebog nr. 10 er på vej!" et indblik i dette spændende og vigtige arbejde. Bladets sidste bidrag er en digtsuite, skrevet af regensianer Aksel Sønderby Nathan. Digtsuiten blev uropført på Regensen til en af de litterære saloner, der i løbet af efteråret 2018 blev holdt under overskriften "Regensen læser fra skuffen".

Afslutningsvis skal det bemærkes, at den skarpsindige læser af *Regensen* nok vil bide mærke i, at vi har givet grafikerne frie tøjler til at lege lidt med bladets grafiske opsætning. Vi håber, I synes om både indholdet og layoutet.

Rigtig god fornøjelse med læsningen.

Seneste nyt fra Kommunitetsrådet

Endnu et år er oprandt, siden Kommunitetsrådet sidst kunne berette i dette blad om det arbejde, som løbende pågår med at forvalte og udlodde det nye Kommunitet til døde og levende regensianeres gode gavn og glæde.

Meget næringsholdigt urin er siden da blevet spildt på Frk. Linds fødder, og, måske endnu vigtigere i denne sammenhæng, så er mange gode ting også hændt i Kommunitetsrådets regi, som vi meget gerne vil dele med jer, vores pekuniære sponsorer og moralske støtter. Så lad os komme til sagen.

Vi starter med det digitale. Regensianersamfundets hjemmeside er blevet udvidet med en underside om Kommunitetet, hvorunder interesserede parter nu kan læse om, hvad Kommunitetet og Kommunitetsrådet overhovedet er for størrelser. Bl.a. kan man læse om Kommunitetets formål og om retningslinjerne og beføjelserne for Kommunitetsrådets arbejde. Derudover kan man blive oplyst om, hvordan man kan støtte Kommunitetet med en digital mønt og andre former for bidrag (testamentering, faste bankoverførsler osv.), hvis man ønsker at støtte den gode sag.

På hjemmesiden erklæres det, at det er Kommunitetsrådets opgave at understøtte samfundets arbejde igennem udlodning af Kommunitetets formue. Og dertil vil de skarpe hjerner nok med det samme tænke: "Udemærket, men hvad betyder det i praksis?"

I praksis betyder det bl.a., at Kommunitetsrådet uddeler legater til levende regensianere, der gør noget ekstraordinært for Regensen og regenslivet, samt til større projekter på Gåræ. Og i det forgangne år kan det berettes, at Kommunitetsrådet har valgt at give støtte til følgende personer og projekter:

1. Modtagere af personlige legater på to måneders husleje: Annesophie Grøndahl blev overrakt sit legat ved Regensianersamfundets GF i 2018, mens Jesper Lund Petersen in absentia blev den kårede modtager ved Lindeballet i 2019. I de personlige indstillinger lød begrundelserne for nominering henholdsvis: Annesophie fortjener et legat, siden hun har bidraget aktivt til Regensens fællesskab gennem sit arbejde som kulturdirektør, arrangør af KS-sommerfester og protektor for regensianernes mange pottedplanter. Desuden har Annesophie også været særligt aktiv i Regensens Håndværkerlaug. Jesper derimod har fortjent sit legat ved at udføre to banebrydende renovationer af Regensens digitale infrastruktur. Jesper har for det første udviklet en ny hjemmeside til kollegiet, og for det andet har han moderniseret routernetværket, sådan at alles internetforbindelser er blevet hurtige og stabile.

2. Klokkerlegater blev uddelt til Anna Skov, Anjila Wegge, Johanne Hvelplund og Gustav Ryberg Schmidt.

3. Værelseslegaterne gik til Maria Scotwin på Simon Spies' værelse og Lars Hemmingsen på 8x12.

4. Snaps til Lindefrokosten blev doneret i form af støtte til vodka og ingredienser til egen produktion.

5. En ny udgave af Regensens Visebog. Regensen har en stolt tradition for fællessang, der i 1833 udmøntede sig i Regensens første visebog. En gruppe af levende regensianere har påtaget sig opgaven at viderebringe denne tradition ved at revidere og udgive en ny version af visebogen. Kommunitetsrådet har besluttet at bevillige 3.000 kr. til formålet.

6. Regensens Symposium 2019. Regensens Symposium er en vidensfestival arrangeret af levende regensianere, der finder sted på Regensen. Festivalen gør for en weekend Regensen til en åben højborg for vidensdeling ved at invitere offentligheden, fagfolk og intellektuelle til at deltage i åbne diskussioner. I år var vidensfestivalens overordnede tema "Viljen", og bl.a. blev der diskuteret, hvilken rolle henholdsvis EU, bankerne og universiteterne skal spille i samfundet. Kommunitetsrådet har støttet projektet med 3.000 kr.

Kommunitetstrådet har også til opgave at konsolidere og opbygge Kommunitetets formue. Og i dette øjemed har rådet i år været i kontakt med Simon Spies Fonden for at høre, om de ikke fandt det passende at videreføre Spies' værelseslegat. Efter at have forsikret sig, at det ikke var for ejendommelige traditioner, som Regensen ønskede videreført (læs: noget i stil med morgenbolledamer), besluttede Simon Spies Fonden at donere 10.000 kr. til værelseslegatet, hvilket Kommunitetsrådet selv sagt har taget imod med kyshånd. Således vil Kommunitetsrådet forsætte med at udlodde Simon Spies' legat, som ellers var i fare for at blive nedlagt. Pga. den nye likvide indsprøjtning vil det også blive muligt at hæve det oprindelige legat, som har savnet en regulering siden midt 80'erne. Hurra for det.

Og til slut det vigtigste: Tak for støtten! Uden gavebidrag og donationer fra Regensiansersamfundets medlemmer var der intet kommunitetslegat og ingen bidrag til de vigtige projekter og gæve personer beskrevet ovenfor, som bidrager til at værne om og bringe Regensen og regenslivet ud til flere og videre til kommende generationer af studerende. Tak for jeres bidrag og opbakning.

På vegne af Kommunitetsrådet

Simon Langkjær, Christian Olesen, Stine Lassen, Mathias Ibenforth,
Johanne Guttman Andersen og Thomas Grane

Indkaldelse til Regensianersamfundets generalforsamling 2019

Kære regensianere

Bestyrelsen vil hermed gerne indkalde til årets generalforsamling og festmiddag d. 29. november kl. 18:00 på Regensen. Selve generalforsamlingen bliver afholdt i Lille Sal (og ikke i biblioteket!), og senest kl. 19:30 vil vi gå til bords i Store Sal.

Efter generalforsamlingen vil der være rig mulighed for at snakke og feste med regensianere på tværs af generationerne. Undervejs vil vi synge i udvalg fra den nye og gamle visebog og se de bedste indslag fra årets revy. Derudover skal vi nyde den første rødvin og portvin, anbefalet af Regensianersamfundets kældermester.

Vi vil gerne sende en opfordring til de døde: Hvis I mener, at I kan gøre de levende kunsten efter med en vise eller et revyindslag, så må I endelig sige til. Så kommer I i sangbladet eller på scenen som en del af underholdningen.

Tilmelding kommer til at foregå via nemtilmeld. Nærmere oplysninger følger.

Prisen for levende og nyligt afdøde (inden for tre år) er kr. 250.

Prisen for øvrige døde er kr. 400.

Svar udbedes inden: 24. november kl. 23:55.

Mathias
mathias.esmann@gmail.com
22 83 27 87

Foreløbig dagsorden for Regensianersamfundets generalforsamling
(punkter modtages gerne):

1. Valg af dirigent, valg af referent, godkendelse af dagsorden
2. Formanden fremlægger sin beretning
3. Fremlæggelse af årsregnskab og revisorer forholder sig hertil
4. Valg
 - a) af formand, kasserer og bestyrelse
 - b) af kuratorer til Kommunitetet
 - c) af redaktør af medlemsbladet
 - d) af musik- og sportsdirektører
 - e) af direktør for Regensens Business Network
 - f) af kældermester (ansvar for vin, portvin og slige sager)
 - g) af elektronisk forbindelsesofficer (ansvar for intranet og emailister)
5. Eventuelt

Klokkerberetning ...

fra det 327. klokkerat, efterår 2018

Af Johanne Hvelplund (2015-, Skrap)
og Gustav Ryberg Smidt (2016-, Skrap)

Ud over aftenen før GF d. 21/9-18 havde vi egentlig kun snakket om muligheden for at stille op til klokkeratet sammen en enkelt gang, en måneds tid forinden, mens vi var fulde på en yderst lækker udgave af dark 'n' stormy. Emnet lod vi ligge, ikke fordi der ikke havde været mening bag vores ord i fuldskeen, men fordi et klokkerat jo er en stor opgave, og viljen til magten er noget, man skal tænke grundigt over.

Men så, som sagt, om aftenen inden GF kiggede vi igen i hinandens øjne oppe på Proletariatets køkken, og aftalte, at hvis den ene var klar til at stille op, ville den anden også gøre det! Og da vi endnu en gang stak hovederne sammen på selve aftenen, og vi begge stadigvæk havde en god maveforfemmelse, var det indlysende, at nu skulle der handling bag ordene.

*Regensianerne
havde valgt et
Skrap-klokkerat,
og vi var klar til
et semester i
Regensens navn.*

Valget forløb således, at vi havde to par som konkurrenter, som var mere eller mindre seriøse i deres valgtale. Vi løb dog af med sejren – med mange opbakkende stemmer, parentes bemærket. Regensianerne havde valgt et Skrap-klokkerat, og vi var klar til et semester i Regensens navn.

Diskussionen efter GFs udfald gik på, om vores klokkerat ikke skulle sigte efter det overdrevne og pompøse for overdrivelses og pompøsitets egen skyld. Vi ville skabe en ramme for indflytterne, hvori de kunne gå i den retning, de ville. Det betød, at vi valgte at bruge en del tid på ikke kun at opsætte de ordentlige rammer for indflytterne, men også at forbedre de eksisterende rammer.

Det udmundede i et semester, hvor vores klokkerat havde følgende begivenheder i et tætpakket efterårssemester.

Provste-te

Traditionen tro var vi til lækker middag hos provsten og provstinden, dog uden provstebørnene i denne omgang. Som forventet var det en hyggelig og fornem start for indflytterne. Knap så tro traditionen blev denne aften nævnt på et forudgående

møde i KS-regi. De natlige skærmydsler, der typisk finder sted efter provste-teen med besøg på de andre små kollegier, blev vendt på mødet. Desværre følte vi, at de tre andre ikke ville lege med os, undtagen de dejlige elersianere. Derfor endte vi provste-teen med en sjov portvinsefterfest på Elers. En dejlig afslutning på en dejlig aften.

Indflytterfesten

Festen kom til at ligge sent på efteråret, og på det tidspunkt savnede regensianerne forløsning. For os var det den første gang, vi var sammen med vores indflyttere i længere tid. Og det var ligeledes første gang, indflytterne rigtigt var sammen med hinanden. Selvom holdet var et lille et af slagsen sammenlignet med de foregående semestre (kun 11 indflyttere), var vi imponeret over, hvor god mad de fik lavet, og hvor meget pynt de producerede fra bunden. Temaet var nostalgiske videospil, og Store Sal var pyntet med Pac Men og andre gamle kendte figurer. Provstens tale gik på hans barndom, og aldrig har alumnerne fået så meget personlig indsigt i provstens liv som på denne aften. Alt i alt var vi meget tilfredse med vores lakmusprøve og vores indflytteres indsats. Det stod os nu klart, hvordan de næste fester skulle afholdes.

Revy

Tiden gik hurtigt, og allerede en måned efter indflytterfesten skulle revyen afholdes. Vi havde valgt en fra Ping (Anton Juul) og en fra Tilia (Annesophie Grøndahl) som vores revydirektører, og de levede op til vores forventninger – selvfølgelig! Revydirektørernes sketch gik på curlingforældre, hvilket fangede og underholdt alle. Det var ikke så overraskende, at de efterfølgende fremstillinger var meget forskellige fra hinanden, dog var det overraskende, at Ping ikke vandt! Derimod vandt Tilia! Hvem havde troet det? Ping måtte nøjes med en andenplads, og tredjepladsen gik til Uglen. Bølgerne gik i mere end en forstand højt, og de nyindkøbte, meget lækre portvinsflasker blev tømt indenfor meget kort tid. Der er mange holdninger til, hvor sjov en revyfest egentlig er, og denne revy lagde tydeligvis grundlag for en masse diskussion. Endnu en gang blev der åbnet for diskussionen om, hvor grænsen går mellem hvad der er ok, og hvad der ikke er. Diskussionen gik på, om vi egentlig kan blive enige om, hvad man kan joke med, og hvad man ikke kan joke med. Dette er bestemt ikke en færdig samtale på Regensen, men vi er glade for, at mange af vores indflyttere følte sig trygge nok til at være dem, der genoptog samtalen.

Regensianersamfundets GF

En uge efter revyen skulle de tre vindere fremvise deres sketches til Regensianersamfundets GF. En vellykket fest med mange nyligt afdøde og flere langtidsdøde regensianere. Især var der mange skrapianere (just saying). Det blev som sædvan-

ligt en hyggelig aften. Vi må i den forbindelse huske at takke bestyrelsen i Regensianersamfundet for deres gode arbejde, især Mathias Esmann! Derudover kunne vi også skåle på, at KS er blevet momsfrigjort. Det kan virke som en kedelig nyhed, men økonomisk er det en kæmpe nyhed!

Julebal

Vores sidste fest skulle være vores mest ekstravagante fest. Vi var så heldige, at Hugo Hergel-legatet var kommet tilbage, og denne økonomiske håndsrækning hjalp til at gøre festen fantastisk. Hovedretten var lækker friskfanget fisk, og der var indkøbt uhyre mængder af hvidvin. Et godt råd til fremtidige klokke: Pinot Gris i store mængde gør folk meget fulde. Humøret var højt, og snakken gik lystigt. Alle taler blev råbt ud til folket i Store Sal. Det var fantastisk, vi sad tæt og nød det hele, mens de skønne indflyttere på fornemmeste vis afviklede ÅRETS fest. Midnatsgæsten gik på, hit efter hit blev spillet, og alle lod sig rive med af det fulde dansegulv i Store Sal. Dette var IKKE kulminationen på Juleballet 2018, nej, i Hugo Hergels ånd lod vi festlighederne forsætte med en fantastisk DJ, der holdt dansegulvet kørende til langt ud på natten. Det var ekstatisk og uden tvivl et af de bedste baller, Regensen har været vidne til! En fest, vi begge var stolte af.

Oprydning i klokkerummet

Overskriften siger nok det meste. Under kongetrappen er der et lille rum, som bliver brugt til at opbevare ting for klokkerne, og det har længe været rodet med diverse festrekvisitter og mærkelig alkohol i store mængder. Så, ja, vi købte reoler og ordnede rummet. Lille ting, som forhåbentlig får stor betydning for fremtidige klokkerater!

Klokkelokke

For de fleste klokke virker ens egne indflyttere altid til at være de bedste nogensinde, og netop derfor kan det virke obskurt som en del af optagelsesudvalget at skulle vælge næste semesters dream team af indflyttere, som gives videre til vores efterfølgere. Heldigvis får man muligheden for at møde morgendagens regensianere over et glas vin og en lækker tapas-buffet til en nyligt opfundet begivenhed, kaldet "klokkelokke". Vi var ikke skuffede over ansøgerfeltet. Tværtimod vidste vi, at det kommende semester ville blive godt fyldt med indflyttere af den rette kaliber.

Exit

Det har været fantastisk at være klokke. Som klokke føler man virkelig regensianernes respekt, og det er altafgørende for den "ånd", der lever på kollegiet og blandt dets alumner. Man holder hjulene kørende, man lærer nogle søde nye indflyttere at kende, og man kan sætte sit eget præg på det elskede sted. Men det er hårdt, uhyre hårdt. Mange timer med administration og mails. Sager med venner, der kan være svære at håndtere. Naboer, der kan være smålige. Vi kom igennem, vi holdt hovedet

Portræt af klokkeparret fra Juleballet. Foto: ukendt fotograf

oven vande og hjalp med at gøre de næste klokkeater en smule lettere. Dog håber vi, at Regensen i flok kan arbejde mod at gøre klokkeatet mere overskueligt.

Regensens embedsværk har et par poster, som holder alt kørende. Og det betyder, at få mennesker sidder med for mange opgaver. Vi tror ikke, der er mangel på vilje for at løfte i flok, men derimod er en gammel opsætning af embedsværket nok problemet. Først så vi, at én klokke blev til to, endog havde vi et enkelt semester med et klokke triumvirat. Regensianere holder sig typisk fra den tunge opgave, medmindre de er på nedsat studietid i det pågældende semester. Dette dilemma er alle på Regensen bekendte med, og der er løbende diskussioner om, hvordan vi kan løse dette, uden at gøre et for stort indgreb i klokkeembedet.

Vi må nemlig indrømme, at de mange alsidige opgaver og funktioner, man har som klokke, netop er det, der gør embedet så særligt og lærerigt. Man får en helt særlig tilknytning til det sted, hvor man bor, og Regensen vil altid være en del af ens fortælling, når man som klokke har været med til at skrive stedets historie. Det kan man ikke betale en for stor pris for!

Tak for jeres tillid og tiltro, regensianere på Regensen i efteråret 2018.

Klokkerberetning...

fra det 328. klokkerat, foråret 2019

Af Anne Katrine Lykke Bie (2016, Gamle)
og Clara Marie Westergaard (2016, Skrap)

Når et klokkersemester går på hæld, som vores gør i skrivende stund, så sidder klokkerne ofte tilbage med den betragtning, at netop deres regeringsperiode har været historisk og særlig, også set i lyset af de mange tidligere klokkeraters perioder. Det gør sig dog faktisk gældende netop dette semester.

Først og fremmest blev vi meget tidligt opmærksomme på, at vi var begavede med et meget kyndigt indflytterhold. Med ideer som vaginaimiterende selleriknolde til forret til indflytterfesten under temaet "Syndebal i Edens Have" fik de skabt rammerne for det, som skulle blive det historisk set mest dirty floor nogensinde. Ligeledes lagde det til dagen fremtryllede gode vejr, i en ellers ganske regnvåd uge, op til den fest i Regensens historie, hvor vi tror, der må være blevet indtaget mest øl. 400 liter plus snaps, drinks og Bryggerlaugets sammenkog. Lindeballet var kulinarisk tilrettelagt med havsnegle og blæretang, hentet ved Øresund, og confit de canard under hvælvede stofbuer, og markerede sig desuden ved, at støjvagten blev tilkaldt ekstraordinært tidligt. Provsten meldte sig heroisk på banen¹ og afværgede den forestående katastrofe, så dansegulvet forblev fyldt og feststemt indtil den lyse morgen.

Foruden Symposium, som endnu en gang med stor succes blev holdt på Regensen, så har gårdens porte været åbne til andre mindeværdige dage. Her skal særligt 100-års jubilæet for det færøske flag nævnes. Flaget, som blev tegnet og syet på Regensen, skulle på dagen for dets hundrede års fødselsdag rækkes ud af Liv Morettos vindue på Proletariatet, for at man, ligesom for hundrede år siden, kunne iagttage dets farver mod den blå himmel. Flaget var forinden blevet transporteret med bevarede træskibe fra 1800-tallet over Nordsøen fra Tórshavn til København. I denne forbindelse fik vi, som Regensens klokkere, æren af at sejle med på færdens sidste eta-

*"Det er
som at se en
enhjørning."*

¹ Primært fordi han troede, de var ageing drug-addicts, der ville op og bruge viceprovstens badeværelse til et fix...

Labia majora og tilhørende ben og busk, der tjente det noble formål under Indflytterfesten at genføde regensianerne fra syndige tanker og handlinger til frelsen i Edens have (Store Sal). Regensianerne blev dog hurtigt trætte af at betræde dydens smalle sti og vendte tilbage til det syndige dansegulv, efter Kuns Jensen var sunget færdig. Foto: ukendt fotograf

pe fra Helsingør til Nordatlantens Brygge. Den fire timer lange gyngende og våde sejlads blev akkompagneret af ikke blot et (hvad vi kunne tælle til) 17 mands stort harmonikaorkester, men også af den på det tidspunkt stadigt regerende statsleder, Lars Løkke Rasmussen, med kone og en håndfuld sleske spindoktorer. Lars virkede, i hvert fald over for kameraerne, meget optaget af færøsk historie og sangkultur og stod gerne i front med smøgerne gemt bag ryggen, når en forbipasserende båd overhalede os. Sólrún virkede generelt mindre imponeret og holdt sig i baggrunden, meget ulig svigermor, der var helt i hopla. Båden var festlig, ligesom den folkemængde, der mødte os med en skare af færøske flag, da vi nåede frem. To dage efter gik den færøske folkemængde mod Regensen og fyldte gården med sang og taler under flaget fra Proletariatet.

I Kollegiesamvirket af 1983 har der også været meget at fejre dette semester. Her tænker I nok først og fremmest på Kommunitetets 450-års jubilæum, som vi fejrer for alvor til KS-sommerfesten 31. august. Der er dog en anden sag, der ellers kunne risikere at blive glemt, som bør afkræve vores fulde opmærksomhed. Klokkeratet foråret 2019 kan nemlig bryste sig af for første gang nogensinde at have modtaget ros af kollegiet Valkendorf. Endnu mere bemærkelsesværdigt er det, at denne ros er modtaget for det traditionsrige natterend, der foregår efter Provsteteen i begyndelsen af semesteret. Vi kan her citere Elers' efor Marita Akhøj Nielsen, som chokeret udbrød: "Det er som at se en enhjørning." Rosen skyldtes særligt, at indflytterne, der var sluppet af sted med at slæbe Valkendorfs gulvmåtte med logo, efterlod denne skjult på matriklen og ikke tog den med hjem bag de røde mure. Da valkendorfia-erne fandt ud af, at gulvmåtten lå i kollegiets bunker, tog de det som et udtryk for klokkernes autoritet i gruppen.² Vi kan i øvrigt meddele, at Borchén stadig primært er interesseret i sig selv, og at Elers er blevet sjov igen og er med på at lege.

Af ovenstående eksempler kan det derfor deduceres, at klokkerperioden i foråret 2019 på alle måder har været historisk og mindeværdigt. Vi takker for denne gang og ønsker det kommende klokkerat alt muligt held og lykke med at toppe den.

² Bunkeren blev foreslået som et passende gemmested, så indflytterne ikke skulle besvære sig med at fragte gulvmåtten tilbage på Valkendorf dagen efter. Valkendorf blev i øvrigt karakteriseret af indflytterne som lig med Nordkorea

Forårets klokkere Anne Katrine og Clara, fotograferet under Lindefrokosten 2019. Eftersom Lindens arm er bortkommet (før vores tid på gården), brugte vi i stedet benet fra indgangen til Edens have. Foto: ukendt fotograf

Klokkerne og Lars Løkke Rasmussen forsøger sig med færøske sømandsviser under dækket på vej til København. Der kæmpes med søsyge, intonation og udtale. Foto: ukendt fotograf

Klokkertale sunget ved Lindebal 29. juni 2019

Sunget tostemmigt (sopran, alt)

1. (Mel. I Danmark er jeg født)
Regensen er vor gård, der har vi hjemme,
hvor klokken ringer fest og møde ind.
Her gav I os et hverv med jeres stemme
til at bevare gårdens sten og lind
Vi styrer gården nu
Euforisk', men nervøse
For regnskab, klokkerark og alt det løse
det er vor tjans, syv måneder endnu

2. (Mel. Uti vår hage)
Går ud i gården, mod uni vi kø'r
(vi skal af sted)
Men fra et hjørne alumnerne gør
En tørstig vil ha' fustager
En såret vil ha' bandager
En indflytter ved ikke, hvor han er.

3.
Regensdemokrati - det ka' vi li'
(Har portvin klar)
Fikse ideer til os giver I
Regensaktivist med ny sag
En Lars kommer med et bilag
Så dagsord'nen bli'r ad infinitum

(dur) Meeen husregler opdateres
Statutterne eksekveres
Mens I debatterer på lystigste vis

4. (Mel. Jeg ser de bøgelyse øer)
Regensens traditioner, de er ikke af de få,
Vi frøken Lind fik fejret og solen kigged' på.
(lol)
Foreningerne sjoflede i festligt farvespil
Og kander øl blev drukket, og så en liter til

5. (Mel. Chrysillis)
Dog ikke alle skønner på,
Regensens festkultur
Vor nabo han bli'r sur
På vores mail og telefon
De klokkerne kimer ned
Karina, hun er vred!
Skrub nu ned,
Vil ha' fred,
Nattesøvn, der går itu
Vinduesklir'
Børnene skri'r
Radio Regensen skal slukkes nu!
Støjvagten er på vej, frygt Klokker, frygt du dig!
Købmagergade er på nakken din
Vi helmer ikke før, musikken hos jer den dør
Husk skodder, luk og sluk - I dumme svin

6. (Mel: Danmark, nu blunder den lyse nat)
Kæreste nabo, vor sympati
Har du og dine fæller
Men er det udtryk for jalousi?
Her flyder vinen evindeligt
Når vi holder bal på gården
Frem til den lyse morgen

7.
Regensianernes jubelår
Er bag de røde mure
Tonerne ned med lyset går
Samme sang som i 4-hundred' år
Glæden i os sig sætter
Lykke og lyse nætter

Lindetale 2019

Af Simon Hünermund (2015-2019, Gamle)

My dear Bagginses and Boffins, Tookes and Brandybucks, Grubbs, Chubbs, Hornblowers, Bolgers, Bracegirdles and Proudfoots. Today is my one hundred and eleventh birthday!!

Fuck... This ehmm... This is the wrong speech! This doesn't really work. Damn. I... I'm sorry. I... Well alright, I guess I'll have to improvise then!

So... What should a Lindetale include? Or rather, what should a good Lindetale include? What should it comprise of? It, of course, has to address Regensen and what it means to be a regensianer. And, honestly, I have a lot to say about that particular topic. So, without further ado, I'll get right to it.

In this place, we share a trait – I would even go as far as to call it a way of life – that is our occupation: We are all academics. And, from my perspective that's a thing we, in our daily whereabouts, are not all that conscious of.

I have pondered a lot on this conundrum the past couple of years, and intensively for the last couple of weeks, and what keeps coming back to me, in my thoughts, is a remark made by the Danish psychologist Lene Tanggaard at a book reception some years back. I don't remember the question she was asked, but upon defending her argument and its perspective she answered: "Yes, I'm an academic. That means I work with the refinement of concepts." ["Ja, jeg er akademiker. Det vil sige, at jeg arbejder med forfinelse af begreber."]

This was in 2015, and at that time the notion struck me as simultaneously apt and broad. But since then, the comment has become more and more essential to me. The reason behind this requires a bit of contextualization, because a lot of things have happened since 2015 that pertains to the definition of what we are and do. We have witnessed a worldwide opportunity in the political sphere. Actually, we have witnessed a worldwide opportunity in the actual atmosphere as well! A crisis like no other before. One which we can only rise up against, if we do it together. And if there is one thing that stands out in today's political turmoil, it's the apparent political amassing around a climate friendly future. On behalf of our grandchildren, cheers!

Apart from the current status quo of environmental politics, at least on European soil, the overall picture looks a bit scarier. Now, scary from a left-wing or a right-wing perspective? The answer is both. Why? Because the underlying tendency or inclination forming the political discourse of today is polarization; the division

into two or more sharply contrasting groups or sets of opinions or beliefs. But it's not just that people are polarized. It's not just that people are occupying different views. The root of the problem runs deeper than that. We are in a condition called 'the post-factual society', where we can no longer agree on what things, idea, and concepts mean. 'Facts' in themselves have become a topic of discussion – ultimately, culminating in discussing of what 'truth' is.

This is why Lene Tanggaards remark has become increasingly important. As academics, we are gifted by knowledge, and there is great freedom in that. But this gift also comes with a responsibility and an obligation. A responsibility to always seek to tell right from wrong, and an obligation to make what we know as understandable to as many people as possible.

From an everyday viewpoint, it might seem like a trivial observation, but from my perspective that is what Regensen is first and foremost all about, and this is a profound realization. It doesn't matter if you study psychology, or engineering, law or literature, medicine, or modernism. Or to what end you are studying for – be it psychotherapy, or rocket building, policy making, cultural analysis. The refinement of concepts is what we do. And no matter the field, conceptual refinement can be used to bridge the chasm of misunderstanding and misconception, which lies at the heart of polarization.

The clearer and more precise things become in their definition, and the easier they become to understand, the more difficult they become to circumvent. It has been my experience that Regensen is a place where one can train this particular skill of conceptual precision. Regensen is a contested antidote to American algorithms, Russian trolls, and perhaps, most importantly, one's own confirmation bias.

So, super duper! We could stop here, toast and celebrate this magnificent place and the possibilities for the ones lucky enough to call it home. But it's not that simple. Refinement of concepts, cultivation of knowledge, and finding understanding are not necessarily easy endeavors. And we, as regensianere, do not always escape the confinements brought upon by polarization.

We discuss a lot of things in this place. And as we discuss, we might come to terms with each other by reaching mutual agreements. Or we might come to terms by accepting disagreement. I realize that at first glance that sounds almost like a mathematical inevitability. But that's because one fails to see the constant within the formula: the discussion. In most instances, we, of course, have to come to terms with each other, and the thing that enables this very ability is the continued discussion. The more complex or difficult the discussion becomes, the more important it becomes to come to find common ground, reaching out. However, as we know, intensified discussion also means that we will inevitable clinch, but that doesn't mean we necessarily have to be entrenched.

In my years at Regensen, there have namely been three topics or three deba-

tes, which exemplifies the never-ending and ever intensifying discussion, of which I speak: The debate about gender, race, and smoking. The latter I will only touch upon briefly, as I find that the least interesting and the easiest to solve: Smoking is allowed inside at parties... Along the open windows... When the common, official program of any given night is over. And until someone questions that anew and restarts the discussion, it seems that we have come to an agreement.

The other two bears resemblance to the polarization that I mentioned earlier, albeit on another societal level. But I think it is scalable down to Regensen-size. And what really intrigues me about the two is that I have found myself on diametrically different ends of each debate. In one, I was on the more progressive side. I wanted to yell at people's faces: "Why don't you just fucking get that you don't get it!" I felt my patience running out, which after all happens rather rarely. And I had no interest, what so ever, in discussing details, as I knew my stance was superior, unquestionable, and ridiculously easy to understand. This opinion made me incapable of discussing the actual issue – a clear feature of polarization. In the other debate, I found myself in a conservative place, where people lost their patience with me. And I can only imagine how they might have felt, in some way, similar towards me, as I did

I see people adopting this place at a pace that would have killed me. I see responsibility, enjoyment, and aspiration boiling over.

towards my opponents in the preceding debate. Why don't you just fucking get that you don't get it?

As the post-factual reality asks us to decide what is true and not, it also asks us to define what is then right and what is wrong. And we have to call each other out when beginning to state truths and falsehoods. We have to point it out to

each other when we get excited, disappointed, overwhelmed, hurt, or whatever, as a consequence of each other's actions and opinions. We have to engage in conversation, in discussion with each other. And we have to actively want to understand one other. Personally, I regret every time I have failed to do exactly that. People disagreeing and inhabiting different views have to be able to live door by door. Otherwise, this place will collapse onto itself.

In continuation of this sentiment, there is another idea that also runs through this place. One that, in my opinion, sometimes has been overlooked during my years at Regensen. It is a bit difficult to corner and to translate, but one might call it principal or implied camaraderie [forudgående eller underlæggende kammerateri]. That is to say: The idea that before anything else, in any relations we engage in amongst each other, there is a predefined idea or understanding of camaraderie. The word in itself means: A mutual trust and friendship among people, who spend a lot of time

Lindetaleren anno 2019.
Foto: Sofie Klint Kofoed

Traditionen tro endte alle i Rundetårn efter
frokosten, og her blev der naturligvis skrålet løs.
Foto: Lars Hemmingsen

Vejret viste sig fra sin bedste side under årets
Lindefrokost. Foto: Lars Hemmingsen

Uglen sjøfler.
Foto: Lasse Ankerstrøm

together – which I think this is fitting.

Don't get me wrong. I absolutely believe that this is the spirit that runs through Regensen. It permeates our everyday dealings. It is what makes Regensen a place, where we can actually confront each other head on, because it is always done in the spirit of camaraderie, and because it is done in the acknowledgement that this student dormitory is a home to all of us. The more we practice this relation, the more room we leave up for "LOL and Åndsliv".

At this point, I recognize that I'm stressing the exact same point as the Lindetaler three years ago did. But no one remembers that now, anyways, so you'll have to excuse me. Putting it very neatly, Kierkegaard reads as follows. (And the more international part of the audience will have to excuse me here, but I only quote Kierkegaard in his original language, cryptic and difficult as it might be.)

"Dersom derimod én ville mene, at han var kærlig, men tillige, at alle andre ikke var kærlige, så ville vi sige: nej stop, her er en modsigelse i selve tanken; thi at være kærlig er jo just at antage, at forudsætte, at andre mennesker er kærlige. Kærlighed er ikke en forsigværende egenskab, men en egenskab, ved hvilken eller i hvilken du er for andre."

The essential point in this quote that love is the action of presupposing our fellow man or woman to be loving is exactly – more than anything else – what keeps this place together. Realizing this fact is a good way of embracing the living conditions of Regensen.

I know, I've been talking a lot. But, I promise you I am nearing the end! And, coincidentally, this happens to the last theme of my speech: endings. I'm presently writing my master thesis, which means that this fall semester I will be leaving this. All this. All this, what actually? Looking back, Regensen seems to me like nothing less than mythology.

By virtue of moving in, you enter into a star-sprinkled Pantheon of hyper-awesome half-God-like people. You surrender yourself to and partake in a greater narrative, filled with its own tales and legends, traditions and customs, heroes, villains, plots, and twists.

Later at some point, you will find yourself deeply involved in different series of events and characters, you had never imagined. You will be soaked in your own epic role, and all the things you wanted to do and wanted to experience. Regensen keeps getting in the way of life, and nothing is sweeter. But as the fighting is thickest, you suddenly realize: "Wait a minute, so this is the rabbit-hole that was promised?" This is what regensianere before me, sneakingly and knowingly, prophesized on my behalf. You gaze out to look at generations of neighbors in both directions of time, you breath in and realize that you are now a part of the ever-changing Regensen.

Ultimately, you will find yourself on the edge of your part in the story. Every tragedy, every comedy, every epic, every random unfolding worth it. And there, as

you feel your personal Ragnarok approaching, something itches. Now, it's reversed. Now, life seems to always get in the way of Regensen, and it is tiring and disturbing.

Cus' alas, one hundred and eleventh years is far too short a time to live among such excellent and admirable hobbits. I don't know half of you half as well as I should like, and I like less than half of you half as well as you deserve.

And I regret to announce – this is the end. I am going now. I bid you all a very fond farewell. Goodbye.

But then something happens. You linger...

And, as I look down from my ivory tower window over at 4. Gang, I look out over a Regensen that is thriving. I see people adopting this place at a pace that would have killed me. I see responsibility, enjoyment, and aspiration boiling over.

I sense a clear defiance of effectiveness; the rigid cost-benefit way of life that is sweeping in everywhere else. Instead, I see a romanticized, aesthetic, playful wanting to get together. And this assures me that Regensen is taking care of itself – that you are taking care of each other. This makes me want to stay a little bit longer,

before I, steadily and happily, go towards my grave.

So, if you will allow it, I believe one last spell is in order...

Rejs jer, regensianere! Og kig dig omkring. Kig på de mennesker, der er med til at udgøre den tid på Regensen, som er din tid.

Måske fanger du et smil eller en øjenkontakt. Eller måske fanger du bare øjeblik-

ket. Tillad det at være højtideligt, tillad det at være vigtigt.

Vid, at du med din blotte tilstedeværelse her i dag – lige her og nu – er med til at bære den fordring og ære det privilegium, det er at bo på dette sted. Ingen anden anledning end Frøken Linds fødselsdag forekommer mig bedre til at minde hinanden om, hvad det betyder.

Inden vi sammen synger "Regensen er havet for os", skal lyde en meget ydmyg tak. Tak for jeres tid og jeres opmærksomhed. Fortsat god Lindefrokost!

*People disagreeing
and inhabiting
different views have
to be able to live
door by door.*

Et par ord om forårskoncerten 2019

Af Anders Svane Restorff Caspersen (2018, PIP & Tilia)

Salen fyldt. Solen, der kigger frem bag de flygtende regnskyer. En lugt af toast. Og øl. Scenen er sat for Regensens tilbagevendende forårskoncert. Vi har lige sunget Albertes "Lyse nætter". Og nu venter forsamlingen i spænding på, at den første artist bemægtiger sig instrumenterne.

Men hvorfor egentlig ikke koncentrere denne lille fortælling om aftenens slutning? Bare for afvekslingens skyld. Mod enden af koncerten var situationen mere i denne retning: Øllen var sluppet op. Toast var der heller ikke mere af. Kun én ting var der stadig til overs: Musik. Og endda i overflod. For da de to sidste bands på programmet havde spillet (en gruppe med forbindelser til Valkendorfs, samt Samuel, der for nyligt var flyttet ind på 3. gang som gris) afløstes forårskoncerten af en ny koncert i biblioteket: Det var en intimbegivenhed i blågrønt, røgtungt lys. Det var en koncert med Abel (skrapianeren Aksel Nathans musikalske alter-ego).

At forårskoncerten lå samme aften som Abels koncert, skyldtes en uheldig disponering fra musikdirektionens side. Det skal jeg ikke trætte med at fortælle mere om. Men resultatet blev heldigvis ikke så dårligt: Aftenen var en fest for det regensielle musikmiljø. Læsere af dette blad kan nok livligt forestille sig, hvad det indebærer.

Det var i øvrigt ikke udelukkende regensianere, der udgjorde publikum og optrædende. Musikdirektionen havde fået den ide, at de gode venner på de nærliggende kollegier også skulle have buddet. Og det var en fornøjelse at se, at invitationen blev taget vel imod. Man kunne nyde synet af de øvrige kommunitetsalumner både blandt publikum og på scenen. En del indflyttere fra de sidste to semestre skæppede også i gryden med deres musikalske talenter. Eksempelvis havde Signe Marie Svennum samlet en gruppe bestående af både nye og afdøde til at opføre et af sin egne numre. Og lugten af lig blev særligt mærkbar, da Regensianersamfundets egen musikdirektør, Jens Raasted fløjtede med i et tværkollegielt jazzensemble med Anne Cecilie Rathschau Kvium som forsanger.

Man bør bestemt også nævne Simon Nyrup, der – ud over at deltage i koncerten som bassist – skal have stor tak for altid at hjælpe til med et smil. Uden hans kyndige hænder ved instrumentskift og mixerpult var det formentlig gået svært ud over programmets tidsramme og musikalske kvalitet. Det er bestemt også hans fortjeneste, at der syntes at have tegnet sig nogle veltilfredse miner på publikums miner, da de sidste minutter af koncerten randt ud.

Men først og fremmest skyldes successen, at der er mange regensianere og deres venner, der har mod og kræfter til at stille op, når de får chancen. Hver med deres ideer og stilarter skaber de Regensens forårskoncert. Og det er en fornøjelse at lytte til, såvel som det var en fornøjelse at facilitere. Det vil nok ikke være interessant for læseren, hvis jeg begynder at liste hver enkelt optræden op. Måske er det mere ram-mende, hvis jeg skriver, at forårskoncerten 2019 var et potpourri af folks dragende sysler. Og mon ikke det bliver samme opløftende oplevelse til næste år?

Europæisk kunst og politik, dansk smørrebrød og brass band – Beretning fra Regensianersamfundets sommerudflugt d. 15. juni 2019

Af Birgit O'Sullivan (1981-1986, foreningsfri)

Direktør Michael Thouber viser rundt i
Charlottenborgs nye udstilling **Europa
Endlos**. Foto: Birgit O'Sullivan

Charlottenborg Kunsthal ligger smukt flankeret af Det Kgl. Teater og Den Franske Ambassade ved Kongens Nytorv, og i Charlottenborgs indergård stimlede 43 døde regensianere sammen en midsommerlørdag. Aldersspredningen var stor. Enkelte af deltagerne huserede dengang Regensen endnu var forbeholdt mænd, men de fleste af os boede der i 80'erne, 90'erne og 00'erne.

Charlottenborgs udstilling *Europa Endlos* var dugfrisk, da ferniseringen havde fundet sted aftenen før, og først var afsluttet i de tidlige morgentimer. Det vidnede champagneflaskerne og direktør Michael Thoubers rustne stemme om. Michael har en fortid på såvel Regensen som DR, og i dag er han en passioneret formidler af moderne kunst i det herskabelige barokpalæ.

Kunstakademiets atelierer og billedhuggerhaven slår dørene op for offentligheden én weekend om året, heldet tilsmilede os, for det var netop denne weekend. Vi fik derfor set de gamle atelierer med de studerendes igangværende arbejder og nød

den fine udsigt til Nyhavn. I Kunstakademiets lille have, der engang var en del af Botanisk Have, er der i dag en grøn oase for de studerende – komplet med Bertel Thorvaldsens bord og en lille bronzeskulptur, udført af samme billedhugger.

Dernæst cyklede eller gik forsamlingen mod St. Kannikestræde, ledsaget af hornmusik og faner. Spejdere, brandmænd og andet godtfolk marcherede igennem byen, for det var netop 800-års jubilæet for dagen, hvor Dannebrog dalede ned fra himlen.

Smørrebrød, fadøl og vin kom på bordet i Lille Sal. Og snart dukkede også Anders Svane op. Han er ved at lægge sidste hånd på Regensens nye visebog (og på sine eksamener). Vi fik taget afsked med den gamle regenssangbog og også sunget et par af de nye regenssange. De lover godt for Regensens nye sangskatkammer i bogform.

Som la grande finale underholdt Jens Erik Raasteds swingende Sct. Annæ Big Band i Store Sal.

TAK til alle involverede på Charlottenborg, klokkeren der ilede til med borddækning samt bistand til fadølsanlæg og lyssætning, til Anders Svane, der trådte til trods eksamenslæsning, til Jens Eriks gave af en koncert, til Regensianersamfundet for sine bidrag – og sidst, men ikke mindst, TAK til alle, der kom og var med til at gøre dagen til en fest! Tak og på gensyn i 2020.

"Her er højt til loftet"

– Nyt fra Regensens Business Network

Af Camilla Kring (2000-2005, Signo)

I august 2017 stiftede jeg Regensens Business Network (RBN), og siden da har der været fem succesfulde RBN-arrangementer hos henholdsvis Horten (ved Nicolai Dyhr), EY (ved Anders Isling), Nykredit (ved Rasmus Gutknecht), Poul Smith/Kammeradvokaten (ved Henrik Nedergaard Thomsen) og Novo Nordisk (ved Florian Baeres). Der har været 50 pladser per arrangement, og der har været fuldt hus til alle arrangementerne. Deltagerne ved hvert arrangement har repræsenteret hele skalaen fra meget levende til meget døde regensianere på tværs af fagligheder. Fælles for alle deltagere på møderne i RBN er, at vi bærer på regensielle værdier som "Man får lov til at drømme stort" og "Her er meget højt til loftet". Disse udsagn er gået igen i beskrivelserne af, hvad Regensen har betydet for de 33 regensianere, som jeg lavede videoer med i 2017. Husk at videoerne kan ses på YouTube-kanalen "Regensianer", og i skrivende stund har kanalen haft 8320 visninger af videoerne.

Min tid som levende regensianer strækker sig fra 2000 til 2005. Jeg blev civilingeniør, mens jeg boede på Regensen, og jeg skrev min Ph.D. -afhandling på Regensen. Regensen har betydet meget for mig, og da jeg døde den 1.2. 2005, skulle jeg selvfølgelig være medlem af Regensianersamfundet, hvor årets højdepunkt er den sidste fredag i november. Her åbnes porten til Regensen, og det er muligt at genopstå som levende, eller halvlevende, en aften i Store Sal. Det gik hurtigt op for mig, at der var mange af mine medlevende, der ikke havde lyst til at vende tilbage til Regensen, når de døde. Med RBN havde jeg derfor lyst til at skabe et forum, hvor levende og døde regensianere kunne mødes uden for Den Røde Gård, og tanken er, at levende og døde regensianere kan mødes i en arbejdsmæssig kontekst. Hvis de døde regensianere ikke kommer tilbage til Regensen, så må "Regensen" komme til dem. Vi har alle sammen vores små eller store regensielle cirkler i vores liv. Jeg har regensvenner og regensbekendte, og da mine børn skulle starte i O.X på N. Zahles Seminariskole i august, skulle de gå i klasse sammen med Cato – og Catos mor boede på Regensen samtidig med mig. Regensen er her, der og alle vegne.

MF Ida Auken holdt oplæg og advokat Henrik Nedergaard Thomsen var vært ved Regensens Business Network i februar, hvor temaet var "Politik og mode". Foto: Camilla Sløk

**REGENSEN
BUSINESS
NETWORK**

Mode og bæredygtigt arbejdsliv

I 2019 har de to arrangementer i RBN omhandlet henholdsvis "Politik og mode" og "Bæredygtigt arbejdsliv". Til RBN i februar, hvor vi blev huset af Poul Smith/Kammeradvokaten, var der oplæg fra MF og regensianer Ida Auken og designer Søren Le Schmidt. Hos Novo Nordisk i august var der oplæg af erhvervspsykolog Vivi Bach Pedersen og konsulent og ekstern lektor Anders Raastrup Kristensen, som gav to perspektiver på det bæredygtige arbejdsliv. Anders talte om at sætte grænser for arbejdet, og Vivi talte om, at der ikke kun er ét liv, som Morten Albæk påstår. For der er forskel på arbejde og familie. Det er to forskellige domæner, og vi spiller forskellige roller og har forskellige identiteter knyttet til forskellige fællesskaber. Hvis du ønsker at læse mere om Tænk tanken Bæredygtigt Arbejdsliv, kan du blandt andet læse tænketankens ni anbefalinger til et bæredygtigt arbejdsliv på www.bæredygtigtarbejdsliv.nu.

RBN's fremtid

RBN 2019 bliver det sidste RBN for mit vedkommende i denne omgang. Der kan vælges en ny direktør for Regensens Business Netværk på Regensianersamfundets generalforsamling i november 2019, og hvis der ikke er nogen, som griber bolden, så lover jeg, at RBN genopstår i 2023, hvor Regensen bliver 400 år. Jeg drømmer stadig om at bygge bro mellem levende og døde, og om at få Regensen ud til de døde i en arbejdsmæssig kontekst. For på Regensen bor der ambitiøse levende regensianere, og når de dør, så dør ambitionerne ikke. Det vil være oplagt at lave nogle faglige netværksgrupper med op til 10 medlemmer per gruppe: kulturgruppen, konsulentgruppen, advokatgruppen m.m.... Da jeg var levende, havde det været fantastisk at være en del af en gruppe med 8 døde og 2 levende... Regensen er havet for os, og der er et hav af muligheder, hvis vi åbner regensporten lidt oftere.

"Kommunitetsformuens moderne vogtere"

– En regensprovsts overvejelser i anledning af Kommunitetets 450-års jubilæum, d. 31. august 2019

Af Stuart James Ward, regensprovst

Lørdag d. 31. august markerede gamle og unge alumner fra alle de fire KS-kollegier 450-årsdagen for Danmarks ældste studenterstiftelse – det såkaldte Kommunitetslegat – ved en reception i universitetets festsal. Meget havde ændret sig, siden vi sidst fejrede Kommunitetet under stiftelsens 400-års jubilæum – også i festsalen – for 50 år siden i 1969. Dengang var det blandt andet kun regensianerne og universitetets spidser, som var inviteret til festlighederne.

Blandt de mange forandringer må det konstateres, at Kommunitetet ikke længere eksisterer i dets oprindelige form – i hvert fald ikke i en streng juridisk forstand. Men det betyder på ingen måde, at det ikke lever videre. Fonden blev nedlagt i 1983, men formuen blev flyttet til en ny opfindelse: Københavns Universitets Kollegiesamvirke af 1983, som består af de fire gamle collegier: Borchs, Elers, Regensen og Valkendorfs.

Forholdet mellem den oprindelige kommunitetsformue og Kollegiesamvirkets formål er så identisk – den ene skabt i den andens billede – at det gav god mening at fejre Kommunitetets ånd, som man tydeligt kan mærke 450 år efter dets grundlæggelse.

KS-kollegierne har hver især deres egne særskilte grundsten og milepæle – Elers' indvielse i 1705; Borchs testamente fra 1689; Regensens oprettelse i 1623 og indvielsen af "Pisserendens Juvel", Valkendorfs Kollegium, i slutningen af 1500-tallet. Men Kommunitetet er, hvad der kom før os alle, og som den dag i dag understøtter vores fællesskab og binder os sammen. Kommunitetsformuen er vores fælleseje (vi har ikke andet), og derved symboliserer den vores fælles skæbne.

Frederik d. II afsatte den 25. juli 1569 de midler, der stiftede Kommunitetets grundlag. Ifølge fundatsen havde kongen bemærket, "at her ud i Riget skulle være mange fattige Personer, som flitteligen have begyndt deres studia, og om hvilke er

Regensprovstens tale og skål i
anledning af Kommunitetets jubilæum.
Foto: Rikke Lagersted-Olsen

godt Haab, at de med Tiden kunne være nyttige at bruge ud i Religionen og ud i andre Maader Riget til Tjeneste og Bedste, og de dog ikke ere formuendes, men af Armod saa undertrykte, at de deres begyndte studia ikke kunne forfølge og fuldende". Han besluttede sig derpå, at han og hans efterfølgere "altid herefter ville og skulle underholde 100 Studenter her hos Universitetet". Kongens "underholdning" bestod som udgangspunkt af 3 varme måltider om dagen året rundt for 100 flittige unge mennesker, der ellers ikke havde råd til at læse.

Selve formuen var ikke ubetydelig. Der var tale om 139 af kongens egne bøndergårde på Sjælland og yderligere 14 på Falster samt den såkaldte "Kongetiende" fra 92 sogne over hele Sjælland – mere end hvad kongen dengang ville have bevilget til oprettelsen af et baroni. Kongens gavmildhed rakte yderligere til at give en bygning til de studerende – en spisesal på den østlige side af Nørregade. Knap så rummelig, og som ifølge Reinhardts beretning fra 1862 "neppe har havt noget synderlig aneligt Udseende". Til trods for Kommunitetets rigdom var der bestemt ikke tale om fine dining. Ifølge en kilde fra 1620'erne kunne man "aldrig troe eller tænke, hvor ilde det staaer (...) i det gamle og forfaldne Kommunitet, som de nu spises udi; man kan neppe gaae paa Gulvet for Vand og Ureenlighed, der er ond Lugt og Stank, og Alting seer ilde ud". Om beboernes køkkenhygiejne er blevet en anelse bedre siden dengang, må være portnerens afgørelse.

Fra starten var det kongens klare intention, at Kommunitetet ikke blot skulle bespise de hundrede studerende, men også huse dem ved at bygge landets første universitetskollegium i nærheden af kommunitetsbygningen. Men det blev ikke umiddelbart til noget – til trods for flere forskellige forsøg mod slutningen af 1500-tallet. Først i 1618, under Christian IV, blev projektet taget op igen, men placeringen af bygningen var nu flyttet ned til St. Kannikestræde, hvor den afdøde kansler Christian Friis' gård var blevet ledig. På trods af myten om, at Regensen var en personlig gave fra Kong Christian selv, er det faktisk Kommunitetet, der købte grunden og oprettede bygningerne. Med kongens velsignelse, selvfølgelig. At en sådan anvendelse af Kommunitetets formue overhovedet kunne komme på tale er takket være en lille bestemmelse i fundatsen, hvor der står, at eventuelle overskud (dvs. efter alle havde spist op) gerne måtte anvendes til de fattige studerendes "Klæder, Bøger og anden Nødtørft".

Vi må være taknemmelige for vores stifters semantiske kreativitet. I nyere tid er Elers, Borch og Valkendorf også kommet ind under netop den samme "nødtørftsbestemmelse" – en udvidelse af kommunitetsformålet for at omfavne en større kollegiekreds. Formuen er i dag af en lidt anden størrelse, end den var i 1500-tallet. Men flere generationer af beboere og eforer har arbejdet ihærdigt i bestyrelsen for at genopbygge fondens egenkapital og sikre et betydeligt mere gunstigt afkast. Vi dyrker stadig de fire kollegiers forskellighed. Men mere end nogensinde før står vi sammen som kommunitetsformuens moderne vogtere.

En trofast støtte for meritokratiet

–Festtale ved Kommunitetets 450-års jubilæumsfest, Universitetets festsal

Af Jes Fabricius Møller, lektor, dr.phil. og kongelig
ordenshistoriograf

"Allerede langt tilbage i Middelalderen grundedes der ved Universiteterne særegne Stiftelser med det Øiemed at yde de Studerende fri Bolig og tildeels frit Underhold og tillige at holde dem under et stadigt og omhyggeligt Tilsyn." Således indledte C.E.F. Reinhardt sin omfattende redegørelse for Kommunitetets historie i Historisk Tidsskrift 1862.

Studenter er (som de er flest) fattige og moralsk utilregnelige, og derfor har der siden universitetets opfindelse i den tidlige middelalder været brug for at forsørge dem og føre opsyn med dem. Studenterkollegierne har altid haft et dobbelt formål: livets underhold og karakterens disciplinering. Det var sådan set også princippet bag den seneste SU-reform.

Valkendorf, Borch, Elers og Regensen kan i dag tage sig ud som et historisk kuriosum, sådan en slags frilandsmuseum for en for længst forsvunden akademisk kultur. Jeg erindrer tydeligt min egen overraskelse, da jeg for knap 30 år siden for første gang deltog i en af Regensens fester. Det forekom mig noget eksotisk, at festens væsentligste indslag bestod i, at repræsentanter for kollegiets forskellige foreninger brugte hele deres ikke altid lige udfoldede poetiske talent på at svine hinanden til i de såkaldte sjoflinger.

Mere opbyggelige var den daværende provsts, Leif Granes, taler. Han var antagelig den sidste repræsentant for det reformatoriske ideal, som universitetet stod for, da Kommunitetet blev grundlagt i 1569. Grane forenede i sjælden grad i sin person en fuldstændig bekendelse til den lutherske tradition og en fuldkommen beherskelse af det historisk-filologiske dissektionsbestik. Hans videnskabelige integritet kunne ikke beklíkkes – uden at man på noget tidspunkt kunne være i tvivl om, hvad han mente om tidens (som han kaldte den) "vulgærrationalistiske antiklerikalisme" i almindelighed og pavens i særdeleshed. Skæbnen var Grane meget nådig, idet den ikke lod ham opleve, at en katolik blev regensprovst.

Men hvad var Kommunitetet? Det var en fortsættelse af ældre initiativer, der skulle sikre de studerendes underhold i København. Universitetet var fra begyndelsen i 1479 et oprør mod en eksisterende samfundsorden, ifølge hvilken et menneskes placering i tilværelsens hierarki var afgjort ved fødslen. Denne samfundsorden kan man kalde den aristokratiske, ikke blot fordi aristokratiet var defineret ved sin herkomst, men fordi alle var det. Bonde blev man, hvis man var en bondes søn.

Kirken og universitetet – og de var historisk tæt forbundne – var undtagelsen, en karriereelevatør, der tillod særligt begavede at gøre det meritokratiske princip gældende. Kommunitetet var den institution, der gjorde det praktisk muligt. Fordi det aristokratiske princip

– også i dag – har betydning, fordi de økonomiske forudsætninger for at klare sig i samfundet er arvelige, er der brug for at tilvejebringe materielle vilkår, så de talentfulde og villige, men uformuende, kan få en chance på meritten alene.

Den kapital, som kongen stillede til rådighed for Kommunitetet, havde naturligvis den form, som kapital på det tidspunkt havde, nemlig landbrugsjord. Dels ejede Kommunitetet 153 fæstegårde og nød desuden kongetienden fra 92 sjællandske sogne. Det betød, at Kommunitetet var en af rigets mest velhavende stiftelser, svarende til de største godsejere, og sammenlignelig med universitetet selv, der også var finansieret på samme måde.

Fordi indtægterne stammede fra afgifter på landbrugsproduktion, var de ganske vist konjunkturfølsomme, men stabile over tid, og først og fremmest modstandsdygtige mod godsforvalteres fikse ideer. Imidlertid blev der i slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede gennemført en afløsning af både fæstegårde og tienden, således at de årlige afgifter blev erstattet med en engangssum svarende til en forrentning på fire procent, altså 25 gange den årlige afgift (jf. Tiendeafløsningsloven af 1903 og Arvefæsteafløsningsloven af 1918). Det var ikke småpenge, men det var klart, at tiende- og fæsteafløsningen ikke var en fordel for de store fæstegårdsbesiddere og tiendenydere, fordi afløsningssummen i praksis viste sig utilstrækkelig. Det gjaldt foruden Kommunitetet også universitetet, Sorø Akademi, en række stiftelser og klostre og først og fremmest Folkekirken.

En stiftelse er som princip en institution, der fungerer som et værn mod generationstyveri, fordi formuen er bundet og derfor ikke kan indløses af dem, der tilfældigvis er i live på et givet tidspunkt. Men der vil altid være folk, der forsøger at trække penge ud af disse stiftelser, og kritikken af Kommunitetets økonomiforvaltning er ikke ny. Den kendte oplysningsmand og professionelle kværlant N.D. Riegels udgav i 1787 en pamflet, hvor han hudflettede de til universitetet knyttede legater og stiftelser, herunder Borchs, Elers', Valkendorfs og Kommunitetet for at vanrøgte deres kapital, hemmeligholde deres regnskaber og sløse med deres udgifter.

Kommunitetet havde i begyndelsen af det 20. århundrede stadig en stor formue, men

Lektor Jes Fabricius Møller holder tale i Københavns Universitets smukke festsal i anledning af Kommunitetets jubilæum.

Foto: Rikke Lagersted-Olsen

den var blevet rørlig, omsættelig, og det er en fristelse, som de færreste formueforvaltere kan modstå. Dertil kom det interessante spørgsmål, hvorvidt Kommunitetet var en privat stiftelse med tilhørende beskyttelse af den private ejendomsret, eller om den var offentlig ejendom. Kommunitetets indtægter og udgifter figurerede på Finansloven, og det er tydeligt, at midlerne af politikere og embedsmænd blev betragtet som offentlige og som en integreret del af universitetets økonomi.

Kommunitetet blev sårbart over for initiativer, der ikke nødvendigvis tjente det oprindelige formål, og som heller ikke havde Kommunitetets langsigtede eksistens for øje. For nu at sige det rent ud: kassen blev malket af mere og især mindre velmenende tillidsfolk. I 1983 blev situationen nogenlunde stabiliseret.

Kommunitetet har i dag ikke fordums styrke og må stadig leve med eftervirkningerne af fortidige forvalteres forsyndelser. Til gengæld er det nu at betragte som en juridisk person med fuldstændig autonomi og krav på respekt for ejendomsretten.

Til at begynde med var det hensigten at bespise godt hundrede studerende, og samtidig forpligte studenterne til at følge forelæsnin-

er og i øvrigt føre et kristeligt levned. Stifterens søn, Christian IV, oprettede Regensen som en selvstændig stiftelse, således at Kommunitetet sørgede for bespisning og belæring, mens Regensen sørgede for logi på samme måde som Valkendorfs, Elers' og Borchs Kollegium. Bespisningen ophørte allerede i 1736 og blev erstattet af kostpenge (Reinhard s. 228), og belæringen udelod man ikke så lang tid derefter. Men en kerne af det oprindelige formål er bevaret.

Kommunitetet har altid været en trofast støtte for meritokratiet, altså den opfattelse, at adkomst til ære og værdighed skal baseres på evne og vilje – og ikke stand, herkomst og arv. Muligheden for at klare sig skal ikke være baseret på evnen til at vælge de rigtige forældre. Næringssorger bør ikke stå i vejen for talentets udfoldelse. Kommunitetet har talrige fremtrædende akademikere på samvittigheden fra Kingo og Brorson over Kaj Munk til Simon Spies og Mogens Glistrup. Men vi skal jo heller ikke glemme, at Kommunitetet i dag har andre rødder end det af Frederik II indstiftede legat. Andre fortræffelige filantroper som netop Valkendorf, Elers og Borch var ude i samme ærinde.

Jeg vil ved denne lejlighed hæfte mig ved en enkelt skikkelse, som nød godt af et stipendium fra et af de kollegier, som i dag indgår i Kommunitetets fællesskab, og som ved skæbnens mellemkomst kom i ikke ubetydelig berøring med de øvrige.

Nikolaj Frederik Severin Grundtvig blev født for næsten præcis 236 år siden, den 8. september 1783, altså på et tidspunkt, da Kommunitetet – med lidt matematisk overbærenhed – var halvt så gammel som i dag. Han blev født i præstegården i Udby på Sydsjælland, hvor hans far var præst. Allerede som ni-årig blev han imidlertid sendt bort fra hjemmet for at få en ordentlig uddannelse. Den lokale almueskolelærer var ikke meget bevendt, så den lille dreng blev sendt til Thyregod præstegård, fordi præstens huslærer var dygtig – og det vidste man, for han var tidligere lærer i Udby. Her blev Grundtvig konfirmeret og sendt til latinskolen i Aarhus,

*Grundtvig er bare et af
de tusindvis af mennesker,
der gennem de sidste 450
år er blevet hjulpet og
formet af de institutioner,
der i dag er bærere af
Kommunitetets arv.*

hvorfra han i året 1800 dimitteredes til universitetet.

Universitetets økonomi var dengang i høj grad bestemt af velgørere. Vi tænker i dag på de private amerikanske universiteter, der er finansieret af private donationer, endowed chairs osv., som et udtryk for amerikansk liberalisme og forkærlighed for private initiativer. I virkeligheden er et universitet som Harvard i dag meget lig Københavns Universitet år 1800. Det er KU, der har ændret sig.

De private kollegier aflønnede nogle professorer, som fx Valkendorfs gjorde det, og de kunne lægge hus til forelæsninger. Det var tilfældet i 1802-03, da Henrik Steffens holdt sine banebrydende forelæsninger, der introducerede den tyske romantiske idealisme i København, på Elers Kollegium. Steffens' indflydelse på den danske litteratur- og idéhistorie er blevet mytologiseret, men vigtige var de, og blandt tilhørerne var naturligvis også Grundtvig.

Senere hen lagde Grundtvig stor vægt på Steffens' betydning – "Lynildsmanden", som han kaldte ham – men der er ikke så meget, der antyder, at Steffens skulle have haft nogen nævneværdig betydning for Grundtvig til at begynde med. Når det var naturligt at finde Grundtvig blandt tilhørerne, skyldtes det ikke mindst, at forelæseren var hans fætter.

Grundtvig var på mødrene side beslægtet med nogle af hovedstadens betydelige familier, og det er også forklaringen på, at han trods sine forældres relativt beskedne økonomiske midler ikke fik hverken det store eller det lille kommunitetsstipendium som student. Han kunne hos sine slægtninge få "frit bord" som det hed, altså kost, og via sine forbindelser kunne han også få tåleligt logi.

Grundtvig var enhver nulevende finans- eller undervisningsministers våde drøm, for han overhalede alle fremdriftsreformer indenom ved at tage sin kandidatgrad på blot tre år, således at han som blot 20-årig i 1803 kunne kalde sig cand.theol. Han ernærede sig efter sin eksamen blandt andet som huslærer på Langeland, inden han i 1808 vendte tilbage til København for at forfølge sin drøm om at blive videnskabsmand. Han søgte om en plads på Valkendorfs Kollegium, nærmest en slags forskningsstipendium, som han fik i konkurrence med fem andre ansøgere, og "henlevede" i henhold til sine egne erindringer "to af de gladeste og stolteste, virksomste og lærerigste Aar i mit Liv" i Skt. Pederstræde" (Mands Minde, 17. okt.).

De følgende år tilbragte han begravet i studier af den tidlige middelalders litteratur og håndskrifter på Universitetsbiblioteket, der dengang lå på Trinitatis Kirkes loft. I 1810 skete der imidlertid det, at hans far, der var blevet affældig, så mindeligt bad ham om at træde til som kapellan, altså hjælpepræst hjemme i Udby.

Det førte til en stor religiøs og eksistentiel krise, der har beskæftiget Grundtvig-forskningen i generationer. Hvad der interesserer os i denne sammenhæng er, at han valgte at følge sin fars anmodning. For at kunne lade sig ordinere skulle han imidlertid holde en slags prøveprædiken, en såkaldt dimisprædiken, for et udvalg af teologiske dignitarer. Det foregik – set fra Universitetsbiblioteket – lige på den anden side af Købmagergade, i Regensens kirkesal. Det er den, der nu huser festsalen, hvor så mange sjoflinger har fundet sted, men forskellen mellem 1810 og i dag er faktisk ikke så stor, for Grundtvig ville jo ikke være Grundtvig, hvis han ikke stillede sig grundigt i vejen for sig selv.

Han benyttede lejligheden til at erklære, at Gud havde forladt den danske kirke, og at danske præster var uden sand kristentro. Det var ikke den mest produktive tilgang til, hvad der svarer til en jobsamtale. En række præster klagede til kongen over Grundtvigs sjofling, og det var kun, fordi han derefter kastede sig ind i kampagnen for at få accepteret Frederik VI som

svensk tronfølger, at kongen lod nåde gå for ret, og Grundtvig kunne tage til Udby.

I efteråret 1813 var han tilbage i hovedstaden, og kort tid efter fandt på Elers Kollegium det første danske studentermøde sted, "hvor Ungdommen begejstret lovede at adlyde Grundtvigs Opfordring til at kæmpe eller døe for Danmark" (Reinhard s. 335, og Mands Minde 17. Oct.).

Grundtvig fortsatte sin karriere som ufiltreret pamflettist og lagde sig dygtigt ud med alle. Det førte blandt andet til en injuriersag anlagt af den teologiske professor H.N. Clausen, hvis studenter den 11. september 1825 samledes på Elers Kollegium for at forfatte en støtteadresse til Clausen – og en klage over Grundtvig (G. Bøje i Grundtvig Studier 1984, s. 35).

I løbet af 1830'erne oplevede Grundtvig imidlertid, at han blev stadig mere accepteret som en del af den københavnske intelligentsia. Et væsentligt gennembrud kom i 1838, da han udbød offentlige forelæsninger om verdenshistorien i hans levetid. Disse forelæsninger, i dag kendt som Mands Minde-foredragene, blev holdt på Borchs Kollegium fra juni til november 1838. Da han nåede til forelæsningen om Slaget på Rheden, foreslog en tilhører, at forsamlingen skulle afsynge Grundtvigs sang om Willemoes, "Kommer hid, I Piger smaa". I den grundtvigske mytologi hedder det sig gerne, at forsamlingen spontant brød ud i sang, men de samtidige kilder meddeler, at det gik lidt mere trægt. Det kan man ikke fortænke forsamlingen i, fordi det var første gang en forelæsning, eller rettere et foredrag, blev forbundet med fællessang. Siden er det blevet dansk tradition at indlede et foredrag med en sang – helst af Grundtvig – og selve genren (fællessang + foredrag) kaldes til dato for et folkeligt foredrag og er blevet så godt som patenteret af højskolebevægelsen. Men den blev altså født på Borchs Kollegium.

Sidenhen blev Grundtvig medstifter af Danske Samfund, en konkurrent til Den danske historiske Forening. Danske Samfunds møder blev også holdt på Borchs Kollegium. De udmærkede sig ved at tillade kvindelige tilhørere på et tidspunkt, da kvinders adgang til det offentlige rum stadig var begrænset af en hel række normer og konventioner.

Grundtvig er bare et af de tusindvis af mennesker, der gennem de seneste 450 år er blevet hjulpet og formet af de institutioner, der i dag er bærere af Kommunitetets arv. Det er glædeligt at se, hvordan der i dag er tilvejebragt institutionelle rammer for, at den oprindelige tanke kan bæres videre: at give unge mennesker rammer og vilkår for, at de kan trives og udfolde deres personlighed og evner, mens de studerer. De gamle huse er smukt bevaret. Mange af de gamle traditioner plejes med omhu, og man skal ikke undervurdere betydningen af den styrke og vægt, som en lang historie giver. Men heldigvis har alumnerne også fået bestemmende indflydelse på kollegiefællesskabets styrelse, således at den nødvendige fornyelse kan indtræde, når den er tiltrængt. Det er løfterige udsigter.

Hjertelig tillykke med fødselsdagen.

Litteratur

- N.D. Riegels, Nogle Spørgsmaal og Tvivl i Anledning af beskrivelsen over Kiøbenhavns Universitets Midler fremsatte i et Brev fra Riegels til Prokanzler Janson, Kjøbenhavn: C.F. Holm 1787
- C.E.F. Reinhard, "Kommunitet og Regentsen fra deres Stiftelse indtil vore Dage, et Bidrag til det kjøbenhavnske Universitets og Studenterlivs Historie", Historisk Tidsskrift, 3. Rk., III Bind, 1862-1864
- Steen Johansen, "Grundtvigs bopæle i København", Grundtvig Studier 1960
- Grete Bøje, "Injuriesagen mod Grundtvig 1825-26", Grundtvig Studier 1984
- Ove Trosbjerg, "Kommunitetsgodset i Eggerslevmagle", Årbog for Historisk Samfund for Sorø Amt 1988
- Stuart Ward og Stine Langebjerg Lassen, "Mysteriet om den forsvundne formue: Regensens økonomi i det 20. århundrede", i Josefine Albris m.fl., Regensen – bag de teglrøde mure, 2017
- Grundtvigs forelæsninger Mands Minde kan findes på <http://www.grundtvigsværker.dk/>

"Søvnguden"

Kantate afsunget til fejringen af
Kommunitetets 450 års jubilæum

- Dedikeret til århundreders studerendes søvnmangel -

Nær ved Cimmerieland kan man finde en grotte der gaber
dybt som et helt hult bjerg. Det er Søvngudens lade gemakker.
Hverken ved gry eller kvæld eller middag kan lyset fra Phoebus**
trænge derind med sin stråle. Men skumringsagtige tåger
stiger af jorden så alt ligger hen i et usikkert halvllys.
Midterst i hulen står der en ibenholtsseng med sin mørke
dyne af dun og de dunkelt broderede sengegardiner.
Dér ligger Søvnguden selv i fuldstændig afslappet hvile.
Om ham i salen ligger en hoben af drømme i alle
mulige former og skikkelser; de er så mange som markens
bølgende strå og løvet i skoven og sandet på stranden.*

*Cimmerieland: Et sted, der ligger uoverskueligt langt væk.

Forestil dig eventuelt at skulle til fest uden for indre by.

**Phoebus: Den lækre Apollon, gud for musik, poesi og lys.

Kantateteksten er et uddrag fra Ovids *Metamorfoser*, oversat af
Otto Steen Due, mens melodien, som versene blev sunget over, er en original
komposition, skrevet og arrangeret af Anders Svane Restorff Caspersen.

Hvordan livets klare flod flyder – helt uden slinger

Af Alexander Thorvaldsen alias "Karpen" (2016-, PING)

Det hører til teenagetilværelsen at føle sig misforstået. Præcis sådan har jeg nok altid haft det med udefra kommende blik på den forening, som jeg elsker. Forleden dag sad jeg igen på en bænk i gården og kunne høre en skrapianer fortælle en (ellers ret lækker udengårdsfyr) om PING, men endnu engang var analysen baseret på følgende indikatorer: lydstyrken på anlægget og mærkaterne på de flasker, vi drikker til fest. Kort sagt: overflade. Når man hører sådan en forskel mellem egen selvforståelse og omverden, lagres det jo. Hver eneste gang.

Derfor er denne tekst mit eget forsøg på at forstå foreningen PING. Men det er også en historie om, hvad der egentlig står tilbage, når alting er i konstant bevægelse. En beretning om (regens)livet set med – altid friske – børneøjne.

Når alting er flydende og på floor

Da jeg flyttede ind i oktober 2016, blev PING ret hurtigt for mig det store varme, sindssyge fællesskab, som festede hårdest, og som altid skabte LOL ud af ingenting. Altid grænsesøgende, altid loud. Perfekt for en stivstikker som mig, som manglede farver i tilværelsen og på kinderne.

Modsat andre foreningers hang til titler, nedarvede traditioner eller universitetsfaglig debattle var der her nærmest en insisteren på det umiddelbare og det vanvid, som fulgte med. De fem mest højlydte mennesker på Gården kunne sidde til en madklub på Senatet over et glas postevand og en lasagne, og her snakke lort, citere B-film og grine ad grove jokes. Der var knald på. Samtidig foregik der ovre i hjørnerne og i sofaen en masse "hvordan var din dag så, vense?" i ly for lydbølgerne. Der var både grin og støtte til bøvlet med livet/forældre/kærestesorger/sindet. Og selvfølgelig de lange krammerunder.

Men PING gav først for alvor mening, når jeg så, hvordan fællesskabet så ud kl. 22 på et godt floor, når resten af Gården tøvede. 15 farverige skikkelser, som alle ramte hinandens frekvens. Alle foreninger er jo arnesteder for venskaber. Så det bliver i stedet et spørgsmål om, hvordan venskaber dannes, og hvilke sider af ens karakter, man ligesom forfiner. De bedste venner har jeg fået dér på floor og i de ærlige snakke over en smøg. Samtaler, som jeg ikke altid kan finde frem på køkkenet om morgenen og uden et venligt puf fra en Smirnoff Ice.

*En beretning om
(regens)livet set med
– altid friske –
børneøjne.*

Øverst: Ping i al sin vælde og pragt!
Fulde folk og børn i skøn samdrægtighed.
Midten: Karpen i sit rette element – i livets klare flod.
Nederst: Ping har indtaget Patriciergangens køkken.
Foto: ukendte fotografer

"PING har ændret sig!"

Men vent. Har PING så ikke ændret sig, siden jeg flyttede ind? Mange har bemærket det, hvisket i krogene, peget fingre – og så har Uglen endda sjoflet det. Jeg tror, man kan spørge en hvilken som helst PING'er, og de vil svare: Ja, gu fa'en har PING ændret sig.

Ja, der er færre grove jokes, og woke-bølgen har fået godt og grundigt tag i foreningen. Der er blevet længere mellem jokes, som nedgør bestemte køn eller etniske minoriteter, imens vi helt reelt har aftalt at nedbringe mængden af billigt plasticpynt, som vi alligevel smider ud dagen efter festen.

Hvor (biologiske) mænd før gik i kjole med ironisk distance og fuld LOL, er kjolerne og de høje hæle nu et demonstrativt statement. Et par måneder var astrologi og sex de eneste to samtaleemner, som fyldte i alle vores madklubber. Det med sexen er dog langt fra noget nyt, ligesom vi stadigvæk har en markant overvægt af foreningsintern bolleri – uden shaming dagen derpå.

Jeg var selv meget aktiv i kulturkampen mellem pitabrød/røde pølser og så en ny treretters fraktion, der opstod i 2017, og som aktivt ville hæve det gastronomiske niveau (skud ud til "Saven" for at levere fine dining gang på gang på gang til alle fester og madklubber). At vi nu er overgået til et næsten fascistoidt vegetarregime, havde jeg ikke turdet håbe på for kort tid siden.

Men hvad er på spil her? Skal jeg og vi begræde, at vi måske har mistet lidt af det bid, som også fulgte med den gamle generations jokes? Jo, måske det bliver lidt sværere at vinde revypokalen tilbage fra Tilia, når vi skal igennem flere lag af refleksiv proces omkring satirens privilegier og magtforholdet i de groveste jokes. Men den snak glæder jeg mig til.

For det er netop meningen, at PING skal forandre sig. Her bader du aldrig to gange i den samme flod (livets klare flod), og foranderligheden er måske det mest sigende for vores liv på Gården.

For at citere en tilfældig tråd fra vores interne Facebook-gruppe, hvor vi diskuterede, hvad vi egentlig synger i vores sang: "PING er en levende og dynamisk bevægelse, ikke et prædefineret levn fra fortiden." Og for at tage den del også: Ja, vores sang har skiftet ord og vers, fordi folk ikke havde skrevet noget ned og bare sang noget, der lød fedt. Det blev også her det levede liv, som trumfede igennem, og da et medlem stilfærdigt foreslog at dykke ned i gamle PING-arkiver for at finde "den originale sang", blev det pure afvist. Det originale er nuet.

*Som til et maskebal
på et centraleuropæisk
renæssanceslot, hvor
alle kan gække ud med
dronningen, eller som
en tur i Amagercentret
med en spritny kasket.*

Det kan så af og til virke hårdt for de mere opbyggelige foreninger – skrapianerne, ugherne, pipianerne og gamlingene – at vi er formløse, ustrukturerede, latterlige, larmende på de forkerte tidspunkter. Vores traditioner er i konstant forandring og formes konstant af de nye stjerner, der fødes. Vores relikvier opstår i spontan rus og forsvinder igen – ligesom man altid kan skaffe en ny låge at dekorere med glimmer, så en ny homie kan få tilladelse til at hamre.

Det konstante teenageoprør flyder ud og rammer også sig selv. Vi er den postmoderne lyriker, som har besluttet at vende postmodernismen ryggen, fordi doktrinerne er blevet alt for faste. Men legen fortsætter.

Hvad står tilbage, når alting er forandret?

Hvad står tilbage, når alting flyder? Ja, netop den kendsgerning. Det næste er dermed kun et glimt af det PING, som har overlevet min tid på Gården:

Vi står midt imellem trancehovederne til Slettefest på Vestegnen og de mest ivrige bøsser til efterfesten om lørdagen til Copenhagen Pride. Vi er kroppe fyldt med alt for sød Mokaï og Breezers, og er altid max glar lige dér, når favoritterne kommer på: Kate Ryan, ATB, Lasgo, ZK, Gilli, Tsunami, Darude, Simon Kvamm, Robyn, Re-Sepp-ten, Bob Sinclair, Loreen m.fl.

Vi giver hinanden et nyt navn i dåben, afholder shotsauktioner om farverigt udklædningstøj og giver her folk mulighed for at vokse ind i en ny persona. De kan udforske sig selv og tage deres persona med på floor og ud i hverdagen. En ventil, der åbner for alt det, vi er som mennesker. Som til et maskebal på et centraleuropæisk renæssanceslot, hvor alle kan gække ud med dronningen, eller som en tur i Amager-centret med en spritny kasket.

Vi flirter stadigvæk hardcore med alle de søde, som i sidste øjeblik hoppede i Skrap eller Gamle. Der venter stadigvæk en gaffel til søde-Olivia eksempelvis, når hun er klar til os, og optag kræver altid kun et par flasker Lambrusco og et mobilt anlæg.

Heldigvis er alting anderledes om tre år. Så kan det være, at alle madklubber i stedet for Senatet bliver afholdt på Patten (red.: Patriciergangen). At der er kommet et nyt track, som spilles til hver fest. At folk drikker Smirnoff Ice i stedet for Mokaï. Men jeg håber, at livets klare flod stadig flyder, og at sandheder stadig kommer fra børn og fulde folk.

Progressive udadtil, konservative indadtil. Eller er det omvendt?

Af Simon Hünermund (2015-2019, Gamle)

Det er ikke så sjældent, at parafraser over bemærkningen "alt er ved det gamle" falder, når Vækkerforeningen af 1832 er samlet til hverdag eller fest (hvilket egentlig kan komme ud på det samme, thi Gamle samlet ipso facto altid er festligt [sic!]).

Når ordene bruges af en gamling, bruges de som oftest bekræftende. Det vil sige, når noget enten regnes for godt eller lækkert, når en morsomhed eller spøg falder i god jord, eller når noget opfattes som særligt Gamle'sk. Hvis en gamling således kækt bemærker i en given situation, at "alt er ved det gamle", skal denne ytring ikke opfattes rent bogstaveligt, men i stedet forstås som et udtryk for personens billigelse eller fornøjelse – i hvert fald i første omgang. Det forholder sig imidlertid sådan med alle gamlinge, at de er og bliver vældig glade ved at kunne påpege, hvordan alt nu alligevel er, som det plejer at være (ikke mindst i foreningsregi). Og på

den måde må man naturligvis sande, at frasen sekundært får status af et mantra, der både skal konstatere og påminde om, at i Vækkerforeningen af 1832 bryder man sig generelt ikke om, at tingene ændrer sig alt for meget.

I Gamle er vi selvfølgelig bekendt med, at vi udefra – af samme årsag som just er nævnt – i bedste fald kan fremstå som en anelse repetitive i vores gøren og laden, og måske endda en anelse bagstræberiske. Men blandt foreningens egne medlemmer skal det siges, at selvopfattelsen og følingen er en ganske anden. Hvad der for udefrakommende tilsyneladende fremstår som repetition, handler nemlig i virkeligheden for gamlingene om at oppebære og viderebringe en kontinuerlig forfinelsesproces, igennem hvilken de ældstes kunst og kultur til stadighed forædles. I Gamle bliver det meste bevaret, så en lille smule kan fornys. Og mens meget af Regensen måske vil mene, at vi er bagstræberiske, så vil vi til gengæld påstå, at i en verden af dekonstruktion, omstillingsparathed og narrativitet bliver "alt det gamle" det egentligt progressive. Med andre ord: Gamle er progressiv, fordi vi på samme tid er konservative.

Men hvordan skal dette forhold forstås i en nærmere og mere bestemt forstand? Er Gamle eksempelvis kun progressive udadtil, mens vi forholder os konservative indadtil? Eller forholder det sig måske lig omvendt? Er Gamle progressive indadtil og konservative udadtil? En måde at tilnærme sig et svar på disse spørgsmål er ved at kaste et hurtigt blik over den måde, hvorpå Gamle, særligt ansporet af ydre påvirkninger, har forholdt sig konkret til sig selv og sine traditioner i nyere tid.

Selvom regensianerne på mange punkter påberåber sig åndelig selvstændighed, og selvom havet om os er svært gennemtrængeligt, så er virkeligheden nu engang den, at udviklingen og strømmene i det omkringliggende samfunds politiske sfære på et eller andet tidspunkt vil nå ind på Regensen og ultimativt gennemtrænge et så eksklusivt en-

semble som Gamle. Der har været en vis forsinkelse, men over de seneste år er Gamle blevet konfronteret med nye holdninger og mødt af stærke (mod)vinde, hvilket uundgåeligt har krævet en nødvendig selvransagelse internt i foreningen og medført en art

normativ metamorfose. Fx har Gamle måttet stille sig selv følgende spørgsmål på ny: Må man have statuetter, portrætterende andre racer og folkeslag, stående på bordene til ens fester? Og hvad er i orden at kalde sådanne? Er det alright i indforstået ironi at synge "Dels vil vi ikke have jøder ind" i *Sangen om de, der ikke kom ind*? Eller er det måske mere passende at synge "Dels har vi slet ingen anden kind"?

*En gamling ved, at de
aristokratiske fornemmelser
er stærkest følt, når det
bondske, upassende,
dekadente og Zwin-agtige
er lige under overfladen.*

Og må man 'blackface' til revy? Spørgsmål á la ovenstående er blevet vendt og drejet i Gamle. Og at denne debat overhovedet har fundet sted, vil nogle af dette blads læsere nok betegne som forfald, mens andre nok vil sidde tilbage med en 'langt-om-længe-fornemmelse'.

Her vender vi tilbage til det indledende spørgsmål, da ovenfornævnte udvikling har bevirket, at Gamle netop har måttet være progressiv indadtil og samtidig haft behov for at være konservative udadtil. Progressiv indad, da vi har debatteret og været fælles om at finde et sted at stå. Konservative udad, da vi har måttet forklare (og forsvare), hvorfor diskussionerne i Gamle tit er startet et andet sted end i de fleste andre foreninger. Således har Gamle i de seneste par år balanceret mellem trend og tradition, mellem at definere og lade sig definere. Indadtil er det min opfattelse, at diskussionerne (og uenighederne) har medført en skærpet forståelse af, hvad Gamle repræsenterer, og – måske vigtigere – hvad foreningen har lyst til at repræsentere på gården. Gamle har altså gennemgået en transformation, som regensforeninger jo af og til gør, når den til enhver tid gældende zeitgeist gennemtrænger foreningsmembranen og forstyrrer ekkokammeret. Om ikke andet kan man i det mindste i denne forstand både trygt og begejstret konkludere, at "alt er ved det gamle".

På en måde kan man sige, at foreningen kollektivt gennemlever den konflikt, der nødvendigvis også ibor enhver, der vil kalde sig for gamling. En gamling ved, at de aristokratiske fornemmelser er stærkest følt, når det bondske, upassende, dekadente og Zwin-agtige er lige under overfladen. Gamles metier består i at kuratere denne kontrast. Dette er vores kald, da selvsamme kile går gennem enhver af os. Denne konflikt er i sidste ende en strid mellem en apollinsk, nærmest autistisk dyrkelse af formerne på den ene side og en dyrkelse af excessen på den anden side, der bærer præg af et afhængighedsforhold.

I mangel på forståelse for ovennævnte er vi af andre foreninger før blevet beskyldt for lediggang og uopfindsomhed. Dette er naturligvis noget vrøvl, og Gåræ øvrige foreningers fejlslutning skyldes det faktum, at de stadig tror på en naiv og dydig form for opbyggelighed. Dertil må vi i Gamle indrømme, at vi for længst har forladt en sådan protestantisk etik. "Kun som æstetisk fænomen er tilværelsen retfærdiggjort" lader Nietzsche bemærke et sted i *Tragediens Fødsel*, og i Gamle kunne vi ikke være mere enige med ham. I den henseende henter Gamle inspiration fra den litterære figur 'flanøren'. Den tyske filosof og kritiker Walter Benjamin er blandt de forfattere, som udfolder flanørens karakter og form for livsstil, og i *Passageværket* beskriver han fx, hvordan det var populært i de parisiske arkader i 1840'erne at gå tur med sin skildpadde for at vise, at man ikke havde travlt. Flanøren er optaget af at beundre og giver sig god tid til at mærke tilværelsen. Der er tale om en aristokratisk livsførelse, som kun er mulig, når det at nyde nødvendigvis må komme før det at yde.

Men altså: Foruden disse mere åndelige penselstrøg skal også her berettes om Gamles mere ordinære aktiviteter.

"Mod kedsomhed kæmper selv guder forgæves" lyder ordene i Nietzsches *Anti-krist*. Hvor dette efterlader Gamle, tør jeg ikke gøre mig klog på – særligt fordi Vækkerforeningen af 1832 tilsyneladende slet ikke kender til begrebet. Til de ugentlige madklubber (som i øjeblikket holdes om onsdagen) slås det faktum fast gang på gang, som alle regensianere i forvejen ved og anerkender: at hos Gamle serveres Gåræ mest attråværdige måltider. Øl, vin og spiritus flyder ubesværet, mens tobaks-

det mest excentriske, man kan gøre i sin studietid, er at bo på Regensen, og det mest excentriske, man kan gøre på Regensen, er at blive gamling.

røgen snart slikker både vægge og lofter. Højest svæver dog humøret, der løftes til tops af en besjælet stemning og efterlader en umiskendelig følelse af fællesskab. Af denne årsag ser man også dem, der trækker sig fra selskabet inden midnat: at de må gå med en undskyldende mine. Dels fordi de ønsker, at de kunne blive, og dels fordi de ved, at de bryder med kutymen, som er, at den ugentlige sammenkomst helst

skal vare til et betragteligt stykke ud på torsdagens tidligste timer.

Når vi ved lejlighed indbyder til sold, indtræffer altid den samme kendsgerning. Nemlig den, at vi i Gamle ikke er bange for at tage højtideligheden og det andægtige alvorligt. Gamles sold tager til tider form af en regulær liturgi, og mens andre sikkert vil finde dette påtaget, så vederkvæges gamlingene herved. Et sold hos de gamle er et Gesamkunstwerk i klassisk wagnersk forstand, idet alt tilstede tjener til festens form, frembringelse og formål. Bevares! Ironien, sarkasmen og spontaniteten har så absolut også sin plads – og en vigtig plads – men kun til at balancere jargonen og stemningslejet. Ironiens og sarkasmens resignation vil aldrig blive det dominerende udtryk i Gamles næsteforhold, hvad der ellers, sørgeligt nok, ofte er tilfældet i disse moderne tider. Det er nemmere at male overskæg på Mona Lisa, end det i først omgang er at male hende. Hertil tilslutter Gamle sig.

Hvis vi vender os mod de mere håndfaste elementer af og tydelige kendetegn på et Gamle-sold, så indgår der altid i denne en bordplan, fast starttid kl. 18:32, et sangblad, en præsentation af menuen og selvfølgelig Pontifex' tale til de fremmødte gamlinge. I denne 'State of the Union' gør Pontifex Maxima eller Maximus status over foreningens aktuelle agenda, intention og herlighed, ofte til stor fornøjelse for de fremmødte. Et andet tilbagevendende, om end utilregneligt fænomen er, når Gamle under sine sold gæstes af overgeneral De Meza. Christian Julius De Meza (1782-1865), hvis jordiske rester hviler på Garnisons Kirkegård i København, og som tjente Danmark under både Treårskrigen og den 2. Slesvigske Krig, er i sit

efterliv blevet husgejst – om man så må sige – hos Gamle. Hvorledes kan dette lade sig gøre? Ja, det er jo i sagens natur et mysterium, men rent lavpraktisk vælger De Meza skiftevis et medium; dvs. en tilstedeværende (altså in carne) gamling, igennem hvilken han in spirite overbringer sine depecher. Depechen har gennem tiden taget mange former og haft mange stilistiske udtryk. Fælles for dem er dog, at de alle sammen er adresseret til foreningen, aldrig på vegne af den. Generalen fortæller med andre ord gamlingene dét, de ikke ved om sig selv og verdens tilstand. Og oftest gør han det i form af moraler eller overvejelser, der bl.a. indflettet i krigsberetninger og litterære studier har til formål at trøste gamlingene og forsøde deres Weltschmerz.

I den nærmeste fortid har Gamle også excelleret i udlandsudflugter. I foråret 2018 besøgte en skare undertegnede i dennes refugium i den centraleuropæiske perle Budapest. Her blev foreningens førømtalte spændvidde for alvor sat på prøve, da lyse timer blev brugt på kulturelle besigtigelser og generelt god opførsel, mens de sene natte timer blev helliget fremmaningen af et beruset spektakel, der var Bacchus værdig. Budapests anakronistiske fremtoning, må det indskydes, var en ideal kulisse for den samlede affære. Spoles der en anelse frem, drog Gamle i august 2018 til Sydfrankrig på rekreation i Monsieur Alexander Loklindts dertil indrettede sommerpalæ. Her flød timer og minutter sammen i en lyksalig stemning af samhørighed og formiddagsbrandert. Et par enkelte ekskursioner blev det også til, men for hovedparten blev otiummet spenderet på terrassen – og i poolen. I påsken 2019 besøgte Gamle endnu en metropol af den gamle verden, nemlig den østrigske hovedstad Wien. Her blev både orners og søers stamina for alvor sat på prøve, da de lokale beværtninger viste sig at være aldeles leveringsdygtige. Gamle udviste her en grad af fordrunken dårskab, der må yde anerkendelse hos alle sande livsnydere (og drukkenbolde).

Foruden nysgerrighed, rejselyst og livsnyderi, så vidner disse ekspeditioner først og fremmest om det fællesskab, som Gamle udgør. Det vidner om, i hvilken grad vi trives sammen, og med hvilken hengivenhed vi omgås hinanden. Det kollektive sammenkog skitseret i denne beretning beror på en stor respekt for den individuelle alsidighed, der gør Gamle til et sted, hvor foreningens medlemmer kan mødes og diskutere i god tro – en tro på os selv og hinanden. I Gamle skyr vi at være moraliserende overfor hinanden. Og netop af denne grund kan gamlingen altid gå fra foreningens skød stærk, inspireret og opfyldt videre gennem tilværelsen som regensianer.

Og med dette vil jeg stoppe mit ordgyderi, idet jeg til slut understreger følgende faktum: at det mest excentriske, man kan gøre i sin studietid, er at bo på Regensen, og det mest excentriske, man kan gøre på Regensen, er at blive gamling.

Ærbødigst,

Pontifex Maximus Emeritus og fhv. medium

Foreningen står foran Belvedere-museet i Wien
– alt er ved det gamle. Foto: ukendt fotograf

Gamle, som Gamle var i april 1943. Foto: ukendt fotograf

Fra "nødigt, men dog gerne" til "gerne, men dog nødigt"

Om den faste taktgang mellem kultur og civilisation på Regensen

Af Simon Langkjær (2013-2016, Gamle)

Lad det være sagt med det samme som en art forvarsel til læseren, at nærværende essay i vid udstrækning bygger på et ufærdigt manuskript og en række uorganiserede noter, som jeg nedfældede i forbindelse med et foredrag, jeg holdt på Regensen en mørk novemberaften tilbage i 2018.

Anledningen for foredraget var en ganske hyggelig komsammen, organiseret og planlagt af den daværende viceprovst, Sofie Klint Kofoed, som havde inviteret alle interesserede regensianere til en selskabelig aften i biblioteket. Paradoksalt nok skulle aftenen stå i bitterhedens tegn, og det skyldtes to omstændigheder. For det første havde jeg selv og en anden afdød regensianer ved navn Sophus Helle fået til opgave at tale til lejligheden om emnerne 'bitterhed' og 'Regensen' – og den eventuelle forbindelse mellem de to. For det andet blev der såvel under som mellem foredragene serveret meget syreholdige, men ellers særdeles udsøgte drinks for de fremmødte.

Bitterhed var altså forlægget for mit foredrag, men under forberedelsen af skidtet valgte jeg i stedet at kaste mig over et helt andet tema, som lå mig mere på sinde, nemlig Regensens taktgang mellem 'kultur' og 'civilisation'. Hvorfor det blev sådan, hang sammen med, at jeg, længe inden jeg blev indbudt til at tale til den omtalte salonaften, havde gået med et ønske om at sætte ord på den dynamik og drivkraft, som jeg efter egen erfaring og bedste overbevisning mener ligger som et tavst a priori i Regensens kulturelle logik og som et grundvilkår for kollegiefællesskabets "åndelige former".

Jeg ville med andre ord beskrive, hvilken oplevelse det havde været for mig at bo på Regensen, hvad jeg opfatter som kendetegnende ved den regensielle tilværelse eller kollektive tilstand, og hvilken værdi og betydning, jeg mener, det unikke liv på kollegiet kan have for alle dem, som har taget del i det. Så da chancen for at opfylde dette ønske endelig bød sig til, greb jeg den, og det resulterede i en række overve-

jelser og postulater om beskaffenheden af den regensielle 'modus vivendi', som jeg i følgende tekst har valgt at inddele i to afsnit.

Første afsnit tager udgangspunkt i mit eget regenslevned og er en skildring af, hvordan jeg oplevede overgangen fra først at flytte ind og blive introduceret til kollegiefællesskabet i alle dets afarter, og dernæst at være en del af dette fællesskab og som regensianer at stå i kontrast til verden uden for Gården. Andet afsnit er et forsøg på at analysere og forstå mine personlige indtryk på baggrund af begrebsparret 'kultur-civilisation'.

(EKSURS)

Som jeg erindrer det nu, nogle år efter min bortgang fra kollegiet, var tiden på Regensen grundlæggende præget af to møder, som blev ved med at gentage sig i nye, uventede situationer: Mødet med regenstilværelsens absurde univers og mødet med den ydre verdens "indgriben" i og korrektion af samme. Førstnævnte var som regel en overskridende, men samtidig en befriende oplevelse (især som indflytter), der fulgte diktummet "nødigt, men dog gerne", mens sidstnævnte oftest var en oplevelse af nødvendig, men aldrig påskønnet forandring, der fremkaldte følelsen af "gerne, men dog nødigt".

Disse to møder har jeg henholdsvis valgt at udlægge som det civiliserede menneskes genopdagelse af kulturens legende og frydefulde suspension af det større samfundslivs almindeligt gældende regelsæt og kulturvæsnets frustration over civilisationens (demokratiske) begrænsning af dets ejendommelige frirum. Dels fordi jeg mener, at parallellen mellem dikotomierne Regensen-udengård og kultur-civilisation ligger lige for, og dels fordi jeg mener, at analysen holder i længden – i hvert fald til en vis grad.

Der er sikkert de, som vil være uenige i min udlægning. Måske pga. af de øjne, jeg ser med, eller fordi jeg i min analyse fremstiller kollegielivet og den regensielle kultur som noget adskilt fra og modsat af den livsførelse og de normative imperativer, som er gældende for den civilisatoriske tilstand uden for Regensen. Men til det vil jeg blot sige: Nej, selvfølgelig er Regensen ikke afskåret fra omverdenen, men alligevel er Regensen afvigende fra normaliteten.

Det er min opfattelse og erfaring, at Regensen ikke kan undsige sig civilisationens tilstedeværelse og dens fordringer, men den vedbliver at fortolke civilisationen på sine egne kulturelle præmisser. Dvs. på sin egen legende facon. I den forstand har Regensen altid fulgt med tiden, men samtidig insisteret på at være helt sin egen. Og derfor giver det mening at tale om en fast taktgang mellem kultur og civilisation på Regensen – i hvert fald endnu, for tingene kan ændre sig, hvis blikket og sansen mistes for kulturens forløsende potentiale.

Sagen er nemlig den, at kulturen og dens leg altid er et aktivt fortløbende valg,

der træffes i fællesskab. Og hvis en overvejende del af fællesskabet ikke anerkender den værdi og frisættelse, som legen og kulturen tilbyder, og i stedet udelukkende forholder sig civilisatorisk, så dør muligheden for det kulturelle frirum. Der er altid en risiko for, at traditionen ikke tilpasses, men fravælges og dermed tabes på gulvet for til sidst helt at forsvinde.

Jeg har brugt begreberne 'kultur' og 'civilisation' som analyse- og tankeredskaber til at finde frem til et overbevisende svar på, hvad jeg mener karakteriserer logikken og dynamikken bag Regensens (åndelige) kollegieliv, og hvilken betydning dette liv har og har haft for dem, som henholdsvis har været i kontakt med og fortsat er involveret i dets søbe. Men udover blot at reflektere over mine egne erfaringer i lyset af denne konstellation har min hensigt i processen desuden været at ophæve mine overvejelser til en mere almen forståelse og større læsning af kollegielivet på Regensen, som indeholder sandhed og indsigt for andre end mig selv.

Håbet har kort sagt været, at andre regensianere, døde som levende, vil kunne nikke genkendende til mine ord og måske endda vil blive inspireret til at gøre sig deres egne tanker om det fællesskab, vi deler.

(EKSURS SLUT)

Og med disse indledende bemærkninger: God læselyst.

Når jeg tænker tilbage til tiden, hvor jeg lige var flyttet ind på Regensen, kan jeg huske, hvordan mødet med regenslivet føltes som at blive samlet op af et voldsomt uvejr. Et uvejr, man på ingen måde kunne have beredt sig på. Det var nærmest som at være placeret midt i en orkan, der var udgjort af endeløse, spontane hverdagsfester, grænseoverskridende begivenheder og situationer, stærke personligheder og ustopkelige sammenstød og diskussioner af alt fra teoretiske udredninger og moralske domfældelser til politiske beslutninger og praktiske gøremål.

Af samme grund står alle detaljer fra denne tumultariske tid ikke fuldstændig klare for mig. Men jeg mindes dog to aspekter ved den regensielle habitus, som gjorde et vældigt indtryk på mig som indflytter og nyfødt regensianer.

Første aspekt var de utallige udtalte spilleregler, den særlige etikette og det indforståede sprog, som man ret hurtigt skulle gøre sig bekendt med, og som man død og pine skulle overholde, hvis man ikke ønskede at blive stillet til offentligt skue og blive irettesat af sine medalumner.

Her tænker jeg eksempelvis på, at man skulle råbe "Revy!", hvis man på hvilket som helst tidspunkt ville tilkendegive sin kedsomhed eller misbilligelse af det ene eller det andet. At man skulle bruge formerne "Gåræ" og "Salæ", når man omtalte kollegiet og Store Sal, og bruge titulaturen "Ad Omnes". At man skulle klirre med

servicet, når andre foreninger afsang deres kendingssang under middage, og synge klokkerne og provsten op til festerne, når de skulle holde tale. Man skulle skrive i klokkerprotokollen (eller allemailen), når man flyttede ud, eller hvis man havde noget, man ville diskutere eller meddele andre regensianer (ellers blev ens synspunkt og ens budskab nemlig ikke anerkendt). Og man skulle gøre sin pligt som indflytter og deltage i rådsmøderne, generalforsamlingerne og slåbrokkerne for at støtte regenslivet og sine kammerater.

Udover adfærdskodekset var der i denne gennemritualiserede sameksistens desuden (og mærkeligt nok samtidig) en uhørt bramfrihed, en humoristisk løsslupenhed og en demonstrativ ligegyldighed over for alt, hvad man kunne kalde personlige grænser, almindelig snusfornuft, jantelov og millimeterdemokrati. En de facto nedbrydelse af normaliteten, som jeg kendte den, hvilket bl.a. indebar, at hver person og forening havde næsten absolut krænkelser- og ytringsret, og at man stort set kunne sige og gøre, hvad man ville, bare så længe man gjorde sig umage og efterstræbte en aristokratisk, fantasifuld og raffineret facon.

Dette var et ufravigeligt krav, uanset om det så gjaldt dyrkelsen af en liberal rygepolitik, ekstravagant oppyntning til fester, smadring af porcelæn på Brugsforeningens og fællesskabets regning, storm af embedsmænd for dårlig eller lemfældig embedsførelse, scooterræs på Salæ, motorræs på Bundens gang som en del af forhandlingsproceduren under GF, bidske sjoflinger, hånlige kampagner, en rigid flagpolitik, ofring til Bjørnegrotten, tilbedelse af afrikanske statuetter eller andre skøre påfund. Og kravet gjorde, at man var tvunget til at tænke selvstændigt, til at udøve frisind og rumme andres forskelligheder og til at dyrke det ufornuftige og acceptere det absurde.

Måden, hvorpå jeg personligt skulle komme til at opleve konfrontationen med denne dyrkelse af det absurde og det ufornuftige, var bl.a. ved at modtage en foreningsinvitation i form af små trækors og dukker hængt op i Linden med efterfølgende morgendruksbrunch, at blive holdt vågen af alenlange køkkenfester, at blive trukket med på værtshusbesøg og at blive vækket af fulde regensianere i tide og utide, der enten vil have øl fra P-vagten, sædboarde mig eller lukke en tisebefængt hamster ind på mit værelse midt om natten.

I løbet af min regenstid nåede jeg at opleve en regensianer stå og gø, samtidig med at han pissede op af Linden tidligt om morgen, mens en gruppe pensionister blev vist rundt. Jeg oplevede at blive afbrudt midt i et begyndende samleje, fordi en kvindelig regensianer kom brasende ind på mit Kystværelse og afkrævede, at vi (dvs. jeg og min sengepartner) skulle gøre hende selskab på bøssebar – hvilket endda endte med, at hun fik overtalt min flirt til at tage med, og jeg derfor måtte følge trop.

Jeg oplevede ligeledes, at min nabo pludselig valgte at holde høns på det fælles toilet, og at blive ramt i hovedet af en øl, fordi en af mine venner i vildskab og kådhed ville smadre flasken mod en på Musikkælders væg malet ugle. Og jeg ople-

vede at blive sjoflet for min promiskuitet og min glæde for andres mad, at blive råbt af for mine holdninger og mine gerninger og i spøg at være med til at kalde provsten for en fascist og lege madkamp i Store Sal under flere de store semesterfester.

Og til det alt sammen var min indstilling fra starten: Nødigt, men dog gerne. Nødigt, fordi i mødet med og indlemmelsen i Regensens kultur blev jeg tvunget til at overskride mig selv, og det var til en vis grad både en ubehagelig og en forstyrrende erfaring. Det er jo aldrig behageligt at få brudt eller flyttet sine grænser. Men i overskridelsen af én selv ligger opnåelsen af frihed. Det er en renselse. Og derfor, når det kom til stykket, var min tilbageholdenhed også kun koketteri, fordi egentlig ville jeg jo frygtelig gerne udfordres og skubbes ud i overskridelse og galskab. Jeg ville gerne opleve den frihed, som det indebar, og den ventilerende, som overskridelsen og galskaben tilbød.

Omvendt, da jeg så endelig var blevet et fuldgældigt medlem af det regensielle kultfællesskab, havde gennemskuet spillereglerne og var blevet både gammel i gårde og et gammelt røvhul, begyndte jeg at påtage mig en ny indstilling – at danne mig en ny mening – som de fleste regensianere sandsynligvis (også) kender til. Det var en tilbageholdenhed overfor eventuelle begrænsninger eller forandringer af den regensielle kultur, som jeg kendte den. En trang til at beskytte det, som jeg var kommet til at holde af og dybest set havde brug for.

Som oftest fik denne tilbageholdenhed og beskyttelsestrang et udtryk i form af en mistroisk skepsis mod alt, der hentydede til en ind-

griben fra verden udenfor eller en afbrydelse af det vilde eksperiment, som foregik inden for kollegiets mure. Særligt hvis den indgriben og afbrydelse kom i form af et civilisatorisk krav om reform, forbud mod overskridelse eller påbud om værdimæssig fornyelse.

Det kunne fx være en indflytters eller provstens ønske om en mere restriktiv rygepolitik eller yngre alumnens påbud om besindelse, ligeværdighed, hensynsfuldhed, afholdenhed og politisk korrekthed, baseret på et argument om respekt og udøvelse af retfærdighed overfor enkelte personer, som man egentlig godt kunne se fornuften og meningen i at tage til sig – i hvert fald i princippet – og som man

*...kollegielivets balancering
mellem kultur og civilisation
kan, og i en vis grad bør,
forstås ud fra legens præmisser.
Regensen er et sted og et rum
i mere end en forstand, hvor
alumnene altid har tilladt sig og
forholdt sig retten til at forholde
sig legende til hinanden.*

også mente, burde gælde i verdenen uden for Regensen, men som man nødig ville praktisere i en al for dogmatisk og ortodoks afstøbning inde for murene, fordi det ville indebære en forfladigelse, en normalisering, en nivellering og en afmystificering af det regensielle frirum.

Det ville betyde hverdagens og dagligdagslivets genkomst, ergo fornuftens og forstandens hegemoni. Gerne, men dog nødigt.

Efter min død har jeg grublet over, hvad mine oplevelser, erfaringer, følelser og indstillinger fra min regenslevetid egentlig bundede i. Hvad skyldtes de? Hvor kom de fra? Og hvorfor kan de ikke siges at være enestående? Jeg ved nemlig, at der er mange andre regensianere, der går og har gået med, hvis ikke identiske, så lignende anskuelser og tanker som jeg selv.

Svaret, som jeg er kommet frem til efter megen spekulation, er dét, at der på Regensen udspiller sig en evigt genkommende konflikt og forhandling mellem, hvad man på den ene side kunne kalde en udpræget æstetisk, teatralisk og privat livs- og omgangsform, og på den anden side en forholdsvis politisk, demokratisk og borgerlig (i betydningen "offentlig") orden. Det vil sige to forskellige normsæt, der hver har deres ophav fra to forskellige regimenter, og som baserer sig på deres suveræne principper og normative rationaler. Hver især har de deres åndelige fordringer, der på mange leder og kanter er modsætninger og derfor konkurrerer med hinanden.

Regensens kollegieliv er med andre ord præget af en fast taktgang mellem en regensiell 'kultur' og en udengårds 'civilisation', for nu at anvende to tæt forbundne begreber, der begge har rødder i den tyske historiefilosofi, og som særligt er tilknyttet til Friedrich Nietzsches og Oswald Spenglers kulturkritik, men som her er taget ud af deres oprindelige kontekst. Når jeg således benytter mig af modstillingen mellem kultur- og civilisationsbegrebet, gør jeg det ikke i et forsøg på for at udføre en analyse af regensuniverset med udgangspunkt i Nietzsches eller Spenglers tænkning. I stedet anvender jeg blot begrebsparret som et veloplagt tankeredskab og en skabelon, der lejlighedsvist skal tjene til at forklare og udkrystallisere min opfattelse af det dynamiske forhold, som jeg mener konstituerer livet på kollegiet og driver det frem.

Men hvis jeg ikke abonnerer på den tradition, som jeg drager min inspiration fra, hvad forstår jeg så ved begreberne 'kultur' og 'civilisation' i den specifikke regensielle sammenhæng, som jeg bruger dem i, og hvad er bestemmelsen for deres vekslende forhold til hinanden? For at tilnærme mig et svar vil jeg indledningsvist citere forfatteren Thomas Mann, som i et af sine skrifter har skrevet følgende om kulturens og civilisationens ånd og deres gensidige bestemmelse (inspireret af Spengler, i øvrigt):

"Kultur er samlethed, stil, form, holdning, smag, er en vis åndelig organisation af verden, om det hele så er nok så eventyrligt, aparte, vildt, blodigt og frygteligt. Kultur kan omfatte orakel, magi, pæderasti, bøhmænd, menneskeoffer, orgiastiske kultformer, inkquisition, autodaféer, sanktvejtsdans, hekseprocesser, giftmordets blomstring og de mest brogede grusomheder.

Antropologisk forstået er kultur med andre ord betegnelsen for en lukket, autentisk livsform, båret af et særligt verdenssyn. Heroverfor står så civilisationen, der betegner negationen af denne autentiske livsform, dens oplysning og dermed opløsning: Civilisation er fornuft, oplysning, lindring, sædelighed, skepticisme, opløsning, – ånd. Ånden er civil, er borgerlig: den er den svorne fjende af drifterne, lidenskaberne, den er antidæmonisk, antiheroisk, og det er kun en tilsyneladende meningsløshed at sige, at den også er antigenial."

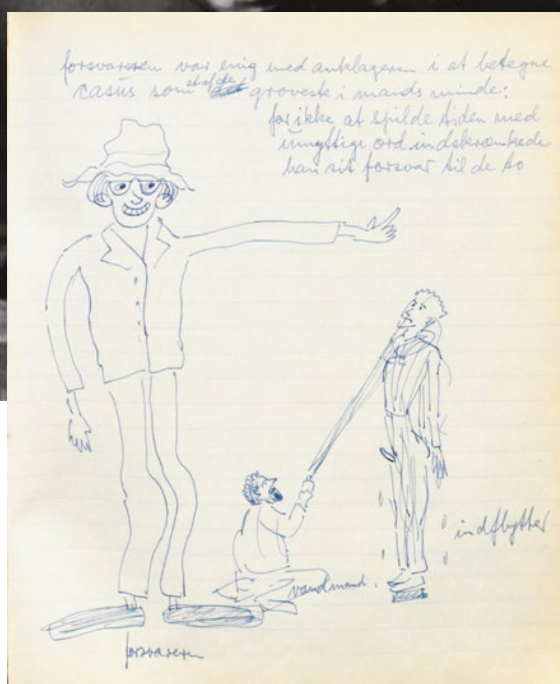
Jeg fremhæver dette citat, fordi jeg umiddelbart finder Manns billedsprog og associationsspor rammende for den splittelse i regenslivet, som jeg personligt selv har oplevet, og som jeg her begrebsligt forsøger at indkapsle. Men omvendt er det samtidig åbenbart, at Manns udlægning af kultur-civilisationsdikotomien drages på en alt for stor og vidtrækkende skala i forhold til Regensens mikrokosmos. Ifølge Mann er kulturen nemlig romantisk, mens civilisationen er anti-romantisk, hvilket det for mig at se, trods alt, vil være for overdrevent at påstå om de kræfter, der gør sig gældende på Regensen, og den betydning og intention, som regensianerne selv lægger til grund for deres deltagelse i kollegielivet.

På Regensen eksisterer der altså i mine øjne ikke en kamp mellem en romantisk kultur og anti-romantisk civilisation, men snarere hvad der med den hollandske kulturhistoriker Johan Huizingas ord kan kaldes for en mere simpel og fundamental vekslen mellem leg og afbrydelse af leg. Dette er ikke ligefrem selvforklarende, så jeg skal forsøge at afklare meningen med påstanden og begrunde dens legitimitet. Kort sagt handler det om, at jeg ser en klar forbindelse mellem regenslivets særtræk og legens operationelle logik, som Huizinga redegør for i sit værk *Homo Ludens*. Her opstiller han i alt tre definatoriske karakteristika, som kendetegner legen og dens væsen.

Første kendetegn er, at legen først og fremmest altid er en frivillig handling. Leg på kommando er ikke længere leg, altså kræver den frihed som forudsætning. For det andet udmærker legen sig desuden ved ikke at være en del af det "almindelige" eller "rigtige" liv. Den, der leger, træder tværtimod for en tid ud af sin dagligdagstilværelse og ind i et aktivitetsområde, der er foreløbigt har sine egne love. Og endelig er legen også karakteriseret ved, at den adskiller sig fra det almindelige liv ved sin placering i tid og rum. Dens isolation og begrænsning er dens tredje kendetegn – fx i form af en arena eller en legeplads. Her skaber legen en orden med spænding,

Regensianere i voldsom leg anno 1959.
Foto: Erling Agnild

Affotografering af et vandingsreferat fra Klokke-
protokol nr. 56, Rigsarkivet. Foto: Simon Langkjær

Den regensielle kultur lader sig
annamme under en revy.
Foto: John Idorn.

Værelsesinspektion og
vanding anno 1934.
Foto: ukendt fotograf

ligevægt, kontrast, variation. Den binder og løser op. Den tryllebinder.

Som Huizinga beskriver det, kan enhver leg helt og holdent lægge beslag på den eller dem, der leger. Legen slår over i alvor og alvoren i leg, mens legen kan nå højder af skønhed og hellighed og endelig lade alvoren langt tilbage under sig. Denne tilstand muliggøres kun, fordi legen har sine egne regler, der fastslår, hvad der skal gælde inden for den tilfældigt afstukne verden. Hvis reglerne overtrædes, styrter legens verden sammen, og legen er forbi. Dommerens fløjte ophæver fortryllelsen, og sætter for en kort stund atter den sædvanlige verden i virksomhed.

Udover ekstasen ser man desuden, hvilken særstilling legen indtager ved, at den ofte er omgivet af hemmelighedskræmmeri. Inden for legens kreds har det almindelige livs love og skikke som sagt intet at skulle have sagt, hvilket kan oversættes til en fælles indforståelse blandt de indviede: Vi "er" og vi "opfører" os anderledes. Derfor rammer foragten også straks den "spiller", der vover at overtræde reglerne eller lader hånt om dem, fordi vedkommende derved bespøtter legens hellige bånd og undergraver den virkning og rus, som resten af gruppen deler.

I min optik er Huizingas skildring af legen nærmest en én-til-én beskrivelse af det sociale spil, som jeg blev mødt med og kom til at lære at kende på Regensen. Og således er jeg overbevist om, at kollegielivets balancering mellem kultur og civilisation kan, og i en vis grad bør, forstås ud fra legens præmisser.

Regensen er et sted og et rum i mere end en forstand, hvor alumnerne altid har tilladt sig og forholdt sig retten til at forholde sig legende til hinanden. Bl.a. ved at danne foreninger, finde på deres eget sprog, drille hinanden med sjoflinger og relikviehapperi og insistere på værdien i en række andre tilsyneladende tåbelige ritualer og obskure skikke såsom smadring af porcelæn, uddeling af pompøse titler og praktisering af natterend. Listen er lang.

Gennem legen har man skabt og vedligeholdt en kultur, som på mange måder gradbøjer og afviger fra det omkringliggende samfunds ellers vedtagne regler om korrekt og god opførsel, sparsommelighed, omgængelighed, ligeværdighed, orden osv. Det vil sige civilisationens mange påbud og forbud, der trods regensianernes modvilje alligevel hele tiden har været med til at ændre og forme præmisserne for deres leg.

Civilisationen lægges ofte for had, fordi den stopper legen ved at komme med forstyrrende krav. (Det kan være krav om omtanke eller magtkritik, hvilket ikke passer ind i legens modalitet.) Men som tiden har vist, kan en løbende genforhandling af legens rammer ud fra civilisatoriske fordringer være nødvendig for selve legens overlevelse. For at give et eksempel herpå, var det fx frem til 1950'erne en del af den regensielle kutyme at nedsætte de såkaldte 'vandingskommissioner', hvis primære formål var afstraffelse af især indflyttere med natteforhør og overøsning af koldt vand. Denne beskæftigelse var selvfølgelig vældigt sjov for de ældre udøvende

regensianere, men knap så morsom for indflytterne, der i offerrollen med rette (i hvert fald set ud fra nutidens synspunkt) udpegede legen for at være et overgreb. Derfor sagde indflyttere fra overfor deres overordnede, hvilket betød, at vandingerne langsomt blev afskaffet.

Hvis de ældre regensianere og resten af kollegiefællesskabet ikke havde responderet, som de gjorde og havde siddet klagerne overhørig, eller hvis indflytterne og de nytilkomne ikke havde valgt at engagere sig i dets større legende fællesskab, men i stedet havde valgt at melde sig helt ud af samlivet på Regensen, kunne meget være gået tabt. Men det gjorde de ikke, og det er hele pointen: Legen blev ikke stoppet dengang, men fik ændret sit indhold, for at morskaben kunne fortsætte i nyt format, hvilket er det vigtigste.

Når jeg tænker over den udvikling, der er fundet sted på Regensen – både i de tidsrum, hvor jeg var levende, og hvor jeg har besøgt Gården som død – kan jeg godt blive bekymret for, om legen bliver ved med at fortsætte, og om de nye (fremtidige) alumner forstår, hvilken frisættelse det kan være både at overskride sine egne og andre folks grænser og følge egne opfundne regler – uanset hvor ulogiske de måtte virke, både for andre regensianere og omverdenen udenfor Regensen. Dette siger jeg, fordi taktgangen mellem kultur og civilisation på Regensen fra min udkigspost lader til i større og større grad at følge civilisationens temposættende rytimestok.

Hvad jeg ser, er, at der i højere og højere grad bliver sat fokus på, at kanter skal slibes af, uenigheder skal dysses ned, og alle skal sikre sig, at man trives med hinanden og ikke gør hinanden kede af det. Man må godt lege, men helst ikke for vildt eller for dramatisk, for ellers risikerer man at forstyrre de andres ukrænkelige cirkler (for nu at krydsparafrasere Arkimedes og Martin A. Hansen). Den egentlige udskejelse er udelukket og forbudt. Men så har man tydeligvist ikke, som Huizinga påpeger det, forstået legens væsen. Legen er altid enten en kamp om noget eller en patetisk (læs: højtidelig) fremstilling af et eller andet. To funktioner, som har det med at smelte sammen, således at legen enten "fremstiller" en kamp om noget, eller kappestriden går ud på at gengive et eller andet på bedste måde. Legen ender med at blive en kultisk fremstilling af en skinvirkeliggørelse af symbolsk eller mytisk karakter. Legen ender med at blive et drama.

Sagt på en anden måde kan man sige, at man jo ikke leger, fordi det at lege er nødvendigt, nyttigt eller dydigt. Man leger derimod, fordi legen i sig selv tilføjer glæde og spænding til tilværelsen, hvilket kun er muligt, fordi legen har en sådan handlingskvalitet og intensitet, at den adskiller og ophæver sig fra normaltilstanden. Legen begejstrer gennem fantasi og suspension af det gængse, og får som sådan en enorm betydningsfyld funktion, idet den kan tilbyde noget, der går ud over "den nøgne trang" til livets opretholdelse. Den kan nemlig lægge betydning ind i en ellers meningsløs handling.

Legen er som en fundamental livskategori et mål i sig selv, og kan ikke som så-

dan retfærdiggøres, fordi den hverken har sin rod i retfærden eller logikken, men i æstetikken. Den er hverken sand eller god, men skøn – og til tider obskøn. Og derfor kan det være svært at forsvare legen overfor civilisationens målestok – retfærdighedsetikken – fordi legen ikke nødvendigvis betyder det samme for alle. Legen følger ikke en almen skala, men bygger derimod på en nådighedsetik. Det vil sige en fordring, der lyder: Vær den legende nådig, så vi alle kan få lov til at lege frit, og så vi kan forblive gode venner, når legen ender med at gå over stregen. Kun derved kan vi sikre grundlaget for at kunne lege videre.

Det er selvfølgelig meget sandsynligt, at jeg – siden jeg ikke længere er en del af kollegietilværelsen og dens leg – simpelthen ikke forstår, hvordan nutidens alumner leger i deres egen ret. Og godt det samme. For, som jeg lige selv har prædikeret og forklaret, kan man ikke tvinge eller overbevise andre til at lege, som man selv gerne vil. Legen er fri – og gør fri. Men alligevel kan man stadigvæk godt gøre forsøget på at overdrage fremtidens regensianere overskridelsens glade budskab og få dem til at besinde sig på ufornuftens og tåbelighedens delikate, men forløsende grund.

Dixi!

Som en anden Don Quixote kæmper regensianeren, med sværdet Skræp i hånd, indædt mod det sagesløse porcelæn.
Foto: ukendt fotograf

Essayets forfatter under sin afskedssalut – beredt og våbenfør med haglgevær og smøg i kæften.
Foto: Amalie Otkjær

Regensens Visebog nr. 10 er på vej!

Af Anders Svane Restorff Caspersen (2018, PIP & Tilia)

Regensianerne elsker fællessang, og regensianerne har nok altid dyrket fællessang. I hvert fald udkom den første visebog – propfuld af velformulerede, selvskrevne sangtekster – allerede i 1833, kun ét år efter stiftelsen af den ubenævnelige forening. Visebogen er siden udkommet i mange udgaver, senest den 9. udgave fra 2002. Den stolte tradition for at synge og forfatte tekster lever heldigvis i bedste velgående. Der bliver stadig skrevet et utal af lejlighedssange til fester og sammenkomster, og regensianerne sætter stadig pris på at synge sig sammen til tonerne af velkendte melodier.

Derfor var det med lige dele æresfrygt og interesse, at vi i redaktionen kastede os ud i det omfattende arbejde med at skabe den 10. udgave af visebogen. Målet er, at den nye udgave – ganske ligesom de forrige – ræsonnerer med regensianernes sangglæde og fejrer den frydefulde sangkultur.

Jeg tog initiativ til at lave en ny udgave af visebogen, fordi det er en enestående chance for at forevige de bedste af den seneste tids sange, inden de går i glemmebogen. Hvis visebogen skal bevare sin høje agtelse, er det nødvendigt, at den følger med sangtraditionens stadige udvikling.

Derfor indledtes arbejdet i efteråret 2018 med at indsamle så mange sange som muligt – altså hovedsageligt sange skrevet af regensianere om Regensen. Indsamlingen var ikke begrænset til sange, skrevet efter den seneste udgave, og jeg gemte alt, hvad jeg modtog af bidrag fra såvel levende som døde alumner. I forbindelse med dette arbejde vil vi – redaktionen – gerne takke de mange medlemmer af Regensiansersamfundet, der tog sig tid til at grave deres fine kreationer frem fra lofter og kældre.

Det uundgåelige næste skridt i processen var naturligvis at vælge blandt de mange indkomne forslag og de sange, der allerede fandtes i den seneste visebog. Til det formål nedsatte Regensrådet et udvalg, der endte med at bestå af tre personer foruden mig selv: Astrid Førland Schill, Anton Juul og Bjarke Lynning Nielsen. Til faste ugentlige møder gennem hele det forgangne forårssemester har vi fire diskuteret og fastlagt visebogens indhold, udseende og struktur.

Som nævnt var sangudvælgelsen den mest prækære opgave. Det skyldes især en interessant modsætning: Bogen skal hylde den lange sangskrivertradition og indeholde de fleste af de gamle hits fra tidligere udgaver. Samtidig skal den være et

brugsobjekt, hvor folk skal kunne genkende de fleste af melodierne, så enhver kan tage bogen med sig overalt. Desværre strider disse to ideer ofte mod hinanden. Mange af de ældste studenterviser er forfattet til melodier, der har mistet deres almene præg i løbet af det 20. århundrede. Vi har derfor måttet balancere de to hensyn over for hinanden i et stædigt forsøg på at finde en meningsfuld ligevægt. I nogle tilfælde er det lykkedes at matche de gamle tekster med mere alment kendte melodier.

Det var heller ikke let at vælge mellem de mange nyere sange, vi modtog. Der var mange finurlige forslag i bunken, og det skader vel ikke noget at afsløre, at det centralt placerede lindetræ spiller en rolle i de fleste tekster. Vi læste det hele igennem med stor interesse og har udvalgt de sange, som efter vores mening er godt skrevet, som bidrager til sangskatten på en ny måde og som har en vis tidløs ånd. Derudover har vi forsøgt at sammensætte bogen sådan, at den dækker over den størst mulige del af regenslivet. Altså fra levendegørelsen til døden, fra morgen til aften, til hverdag og til fest.

Den sidste hovedingrediens i visebogen er de sange, der ikke handler om Regensen, men som vi godt kan lide at synge. Det gælder alt fra folkeviser til de nyeste højskolesange. Her har vi forsøgt at medtage de mest populære sange, der samtidig kunne supplere de kategorier, vi har baseret bogen på. Vi har heller ikke kunnet dy os for at finde en plads til tidligere regensianere blandt sangskriverne. Eksempelvis Kingo, blot for at nævne en enkelt. Desværre har vi ikke haft helt frit valg på alle hylder, for rettighederne til nogle af sangene har vist sig endog meget dyre. Men overordnet set håber vi, at der opstår en stor gensynsglæde, når de fremtidige beboere bladrer bogen igennem.

Den fremtidige læser vil forhåbentlig også nyde de små layoutmæssige udviklinger. For blot at løfte en smule af sløret kan det siges, at teksten bliver større, at første vers vil blive gentaget under noden, og at der tilføjes becifringer. Alt sammen for at bogen skal blive så tilgængelig som muligt.

Spørgsmålet om bogens udseende har i den grad optaget udvalget. Det førte endda så vidt, at gruppen rejste til trykkeriet Narayana Press i Gylling ud for Horsens i slutningen af april for at se nærmere på mulighederne for omslaget. Og vi kan allerede nu bringe den advarsel, at bogen ikke kommer til at ligne de forrige udgaver. Men den bliver forhåbentlig mindst lige så flot.

Selvom layout og sangudvælgelse har optaget udvalget en hel del, så er det dog selve arbejdet med at indskrive tekster og noder og indsamle de nødvendige rettigheder og tilladelser, der har taget mest tid. Det er også den slags arbejde, der endnu venter en del af. Men vi håber, at den nye visebog kan udkomme tidligt i efteråret 2019. Regensianersamfundet er naturligvis også inviteret til boglanceringen. Vi udsender en dato, så snart vi kender den.

Der er gået – og går stadig – mange overvejelser og bekymringer ind i arbej-

det med visebogen. Det er vel kun naturligt, når man sætter sådan et stort stykke arbejde på skinner. Men man kan heller ikke dy sig for at tænke, at denne udgave som den 10. af sin slag, er en form for jubilæumsudgave. Den skal sprudle af glæde og sammenhold. Den skal emme af musik. Og forhåbentlig være til glæde og gavn i mange år.

Visebogsredaktionen (fra venstre: Bjarke, Astrid, Anders og Anton) på udflugt til Narayana Press i Gylling. På billedet (og billedet er ikke opsat!) ser vi på stofprøver. Foto: Narayana Press

Regensen læser fra skuffen – digtsuite

Af Aksel Sønderby Nathan (2018-, Skrap)

I.

Forårsbrunstkunst
Eller
Alimentære oder

Jeg har valgt at døbe dette
'Min poetiske udflåd':

Erik Brandts forunderlige rejse gennem Fælledparken

Eller
Et begrebscroqui
Eller blot
Une croque breve
(Un gruk cru)

Jeg havde egentlig aldrig tænkt
at dette skulle læses på indersiden

II.

O, Himlens falanx
Som skød mig på issen
Skarpladt vingeskudt!
Skruppelløst overbeskidt!
Hvilken svalhed! Svalbare ånd,
jeg hilser dig!
Hunden får sig et stykke med egnens eger.

III.

O fontæne!
som udløses ud i Fælledparken!
Jeg hører din brise når du brunstende forløses;
perlende pis
Din senaftensprusten høres over hele Østerbro:
"Ja, det er forår!"
Frodige står fregnerne og blafres i jomfruvinden
Der drives gæk med min gåtur
Parret er polyamurøst, jeg er i brunst og du er prægtigdrægtig

IV.

Og her til aften har jeg besluttet mig for at begå

Sætningskonstruktion

Et par ordentlige lig skal dekomponeres ud af orden.

Komponistbunke skal have i bagdelen og
poeten vil forgive udsungne prosaiske pralerier –
pristint!

Plask løs I små perleløg!
Pludr frit som I lyster!
Bare jeg får min Spragling
Grobrian
grimrianner.

V.

Fluks om fuglen himlen
Blåsky blandt i det
Brændende bræmning brast bramfrit i brasken

Bralrende gæs flaks forbi
Ak, floskelfyldte flyvefuglsmanerer!
Fernalt fløjtende fanskare finder flaget frem og fejrer
at det er søndag kl. 10
mit vækkeur ringer

Der står skrevet:
Gud er godt, men svævene svaler ej heller værst
selvom de svinger sig særdeles svans-agtigt i svivene
svilrende svalecorpi's svulmende legemer,
frejdigt boller de ånden!
Jeg: en villig voyeur

VI.

Åbn søndag og der vil stå:
Sådan bruger du bærbuske bedst –
Ved brug af bogstavrim!
Banale literationer
Anale irritationer
En udskidt rose uden torne

Er det skræmmende og flammende poetisk?
Er det det provokerende og inciterende tanker som insisterer på at må ud?
Næh!

Jeg skriver helstendels og om herligheder

VII.

Jeg vil læse følgende i Caps Lock:

DEN SKØNNE KUNST ER FESTLIG!

Dyppende pennen i Rosenborgs bæger
svøbte Kong Christian Regensen i kaos
Og kuldsejlede gavle over oldgamle kældre
Kastede han mod gulvene sin mølædte klæder, Klamt glammende:
"Wahnsinnspoesie!"
for samfundets støvlespidser som henover brostensbelagte vidder skridter
skrantende skråt forløbende ved de sig aldrig sikre
her hvor alle har udsigt til den samme erektion.

Og hvis Kong Christian forlængte potensen
og 'under sit hjerte' konstruerede Regensen
Må jeg være en kejser, som skriger på bajs og
pleaser for pilsner
en prøjser i natten som
fordrueknt fremdrager de mest dunkende daskorytmer
når jeg losses over skinnebenet og

Springer om borde
på Kasernens øverste etage-
ejendomme
plankende P's pilsnerlager, pløkkende en papvin med den slappestesaks
Et bornholmerur som smadres i en oldnordisk takt
er som poesien et spørgsmål om rytmikken.
Og nu har jeg tænkt for længe med pikken
og sejler forrådt
fra den højeste bølgegang
Til de karleligste gemakker
i StilHed

Pornostjernen Sarah Young, der her
enten klokkelokker eller bliver lokket
af klokken(s magt) i Hawaii Bio.
Foto: Martin Hutchings

To
Pernersen
La

ant
A

Helene & Kathinka :

lad det være en lise
Når Henning og Søren synger
en engelsk vuggevise

Søren Pilmark og Henning Moritzen i velmagtsdage
- det sublime dobbelte klokkerat, som desværre aldrig var.
Foto: ukendt fotograf

Lyst til den spæde klang
Fra klokkenes nye sang

fortsætter...

Regensianersamfundet er en forening for regensianere. Vi har medlemmer, der boede på Regensen i 1958, og vi har medlemmer, der bor på Regensen i dag.

Vi vil med Regensianersamfundet gerne:

1. Fungere som støtte- og venneforening for Regensen og sikre og udvikle Regensen som kulturhistorisk bygningsværk og det regensielle studenterliv således, at fremtidige generationer af studerende kan få adgang til Regensen.
2. Fremme kendskab til og interessen for Regensen og det regensielle studenterliv.
3. Synliggøre Regensens kulturelle, sociale, historiske og økonomiske betydning for samfundet.
4. Bidrage til indsamling af kildemateriale, billeder og tilbehør vedr. Regensen og det regensielle studenterliv.
5. Fremme udgivelse af artikler, skrifter og bøger om Regensen og det regensielle studenterliv.
6. Samarbejde med andre foreninger, organisationer og enkeltpersoner med interesse for det københavnske studenterliv, Regensen og det regensielle studenterliv.
7. Bidrage til et stærkt socialt fællesskab mellem medlemmerne for at understøtte engagementet i ovenstående formål.

Vi afholder flere arrangementer hvert år:

Sommerudflugten, Regensens Business Network,
EfterårskoncertGeneralforsamling med middag i Store Sal

Du kan følge os på:

www.regensianersamfundet.dk

www.facebook.com/groups/regensianersamfundet/

Kontingent

Mens du bor på Regensen, og i de tre første år efter, du er fraflyttet Regensen, koster det kun 50 kr. per år at være medlem af Regensianersamfundet. Husk at sende din nye adresse til samfundets kasserer: kasserer@regensianersamfundet.dk, når du flytter. Efter de tre første år, er den almindelige betaling årligt: 300 kr. Heraf er kr. 200 en gave. Den resterende del går bl.a. til udgivelse og udsendelse af medlemsbladet "Regensen" samt til foreningens drift.

Du kan melde dig ind på www.regensianersamfundet.dk hvis du endnu ikke er medlem!

